

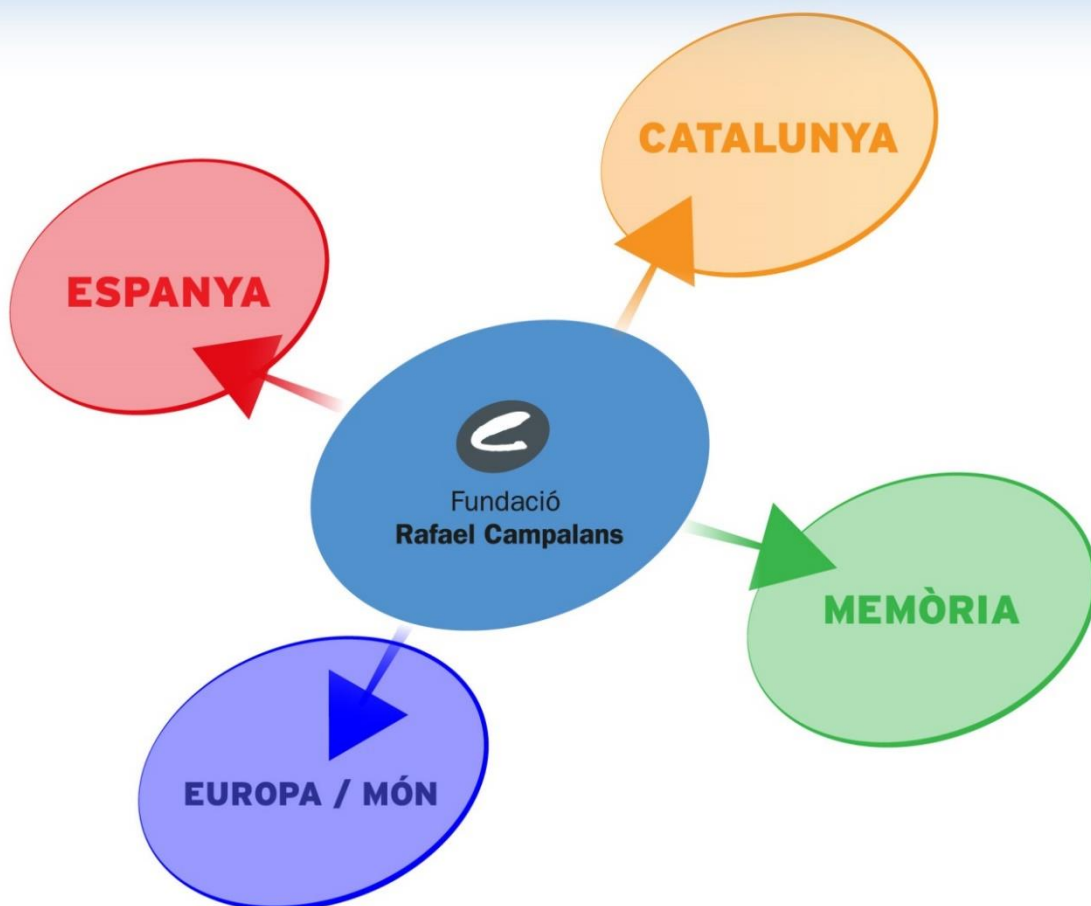

Fundació
Rafael Campalans

MEMÒRIA D'ACTIVITATS

2022

Els eixos estratègics de la Fundació Rafael Campalans

28/01/2022 - Jornades per a renovar el consens lingüístic a Catalunya. Coordinat per Esther Niubó. Organitzat amb el Grup Parlamentari Socialista al Parlament de Catalunya

Es va fer a la sala Ernest Lluch, a C/ Pallars, 191 de Barcelona.

El passat 28 i 29 de gener la fundació va organitzar les "Jornades per renovar el consens lingüístic a Catalunya", en què van participar periodistes, acadèmics, professionals i polítics, per iniciar el camí cap a un nou consens social sobre el català.

Podeu veure les jornades al canal de Youtube de la Fundació.

L'encarregat de donar la benvinguda a la jornada de divendres va ser el president de la fundació, José Montilla, que va començar remarcant el caràcter obert del català i de Catalunya, dient que "és conegut que vaig arribar a Catalunya des de Còrdova, i que m'he sentit català d'adopció. Em vaig fer català sense haver de renunciar al meu origen andalús, aprenent a viure en aquesta societat oberta, lluitadora i complexa". Per això, segons Montilla "hem de sentir orgull de Catalunya", ja que és "una terra de pas, cosmopolita, integradora, respectuosa amb les diverses identitats que han conformat un país que ha conservat la seva llengua pròpia, el català. És un motiu d'orgull col·lectiu". Almenys, "la bona salut del català necessita que ho parlem. Amb naturalitat, amb normalitat. Necessita un suport dels poders públics, perquè és una llengua que viu en inferioritat de condicions respecte al castellà avui, encara". A més, per al president "la llengua catalana és de tots i ningú no la pot apropiari. És una llengua que necessita una protecció addicional per raons del context sociolingüístic.", i que "l'ús de la llengua, sigui català o castellà, no ha de ser motiu de confrontació entre els ciutadans i ciutadanes del país". En aquesta línia, va continuar dient que "la societat catalana és bilingüe i ho vol seguir sent, i qui no se n'adoni és que viu al marge de la realitat. Tot i això, les dades positives no ens ha de fer oblidar que la llengua catalana viu en una situació d'inferioritat respecte a la llengua castellana.", i que "el català no té problemes a l'escola, i el castellà, si m'ho permeti, tampoc. Si col·lectivament som

capaços, i crec que ho som, ser flexibles en el desenvolupament dels projectes lingüístics de les escoles”.

La moderadora de la primera taula, Montse Baraza, va plantejar com aquest debat és un tema molt d'actualitat i que demana una reflexió i una actuació urgent. Tots estem d'acord que les llengües són una riquesa, i a partir d'aquí hem de veure com renovem el consens i com abordem “l'ensenyament de les llengües a les escoles”.

La primera a parlar va ser Assumpta Baig, que va recordar com “Marta Mata i aquesta casa, els socialistes, sempre vam defensar el plurilingüisme. I ara, ara mateix, hem de tenir molt clar que no és la mateixa immersió que el model d'escola catalana, que ha estat un èxit”. Baig ha defensat que “el paper de l'escola és important”, i que “ha d'estar ben regulat, que hi hagi projectes lingüístics i que l'administració vetlli perquè no siguin homogenis, sinó que tinguin la flexibilitat necessària”. A més, també cal “que hi hagi molts més recursos”. Va defensar que el model d'escola catalana havia estat un èxit durant anys, i que si volem que els nens i nenes parlin català, “cal cercar que l'ús de la llengua sigui cada cop més espontani i real, no perquè es posi un cartellet de “sortint al patí es parla en català” els nens ens parlaran català. Això és dirigisme”. En aquest sentit, segons Baig “hi ha d'haver un acord, perquè la llengua no sigui motiu de confrontació política, i que sobretot ens deixin en pau a les escoles. Que es pugui vetllar per l'escola catalana com a model plurilingüe i que confiïn amb els professionals que l'han de dur a terme”.

Juli Palou, per la seva banda, va donar una visió diferent de la idea que tenim com a societat respecte a les llengües, defensant un model de “transició entre llengües”, ja que “no existeix un únic plurilingüisme, cadascun és plurilingüe en la seva manera . La diversitat de llengües que tenim dins la vivim i la sentim a la nostra manera”. Per tant, segons Palou, “la pretensió no és ensenyar gaire bé totes les llengües, sinó canviar l'actitud amb què ho fem. L'actitud de cara a les llengües i la cultura per viure en un món que cada dia és més pluricultural i multilingüístic”.

La professora Maria Marcos va aportar un punt de vista intern a la realitat lingüística escolar, dient que “l'escola pública acull moltíssima diversitat, i cada escola és un món. Cada context, territori i barri té les seves particularitats, i els mestres i les mestres compartim el mateix horitzó: l'èxit educatiu dels nens i les nenes i que puguin formar part d'aquesta societat complexa i diversa”. Marcos va defensar el paper dels mestres i les mestres de l'escola catalana que, com a professionals, “ens adaptem a les situacions complexes, i ho estem demostrant. Canviem les mirades i maneres de fer per adaptar-nos, però per això necessitem un model d'escola coherent. Coherent amb el territori, que sigui flexible, obert”. A més, va demanar que es dotés de més recursos i es confiés més amb els professors.

La segona taula de divendres va tractar sobre “el marc normatiu vigent en matèria lingüística: on som i com hem arribat?”. L'encarregada de moderar aquesta sessió va ser la periodista Milagros Pérez Oliva, que va començar plantejant com “el marc normatiu sempre és important, i el més important del marc normatiu és que no sigui notícia. Si és notícia és que tenim un problema amb aquest marc”. A més, va apuntar com “durant molts anys la normativa sobre la política lingüística no només va ser estable, sinó que tenia un consens considerable. Però

després va venir la sentència de l'Estatut, la llei Wert, ara tenim una nova llei... hem arribat a una situació on no sabem quina normativa és la que regeix.", i que davant d'això, "tenim una situació en què el jutges, un tribunal, fa de legislador, i més anomalia que aquesta és difícil d'imaginar en relació amb un tema que és molt delicat, que és la llengua, i que afecta aspectes que per a tots nosaltres és molt íntim, emocional, i que porta una càrrega sentimental molt forta".

Jordi Font, seguint el que deia Assumpta Baig, va recordar com "Marta Mata no volia una llei. Volia polítiques serioses i rigoroses a favor de la llengua. Dotades econòmicament i sense soroll, perquè el soroll alimentava els extrems". A més, ha matisat com "la immersió lingüística no era un model d'escola", sinó que "era un mètode d'aprenentatge de la llengua que havia de ser aplicat als entorns precisos, on calgués, en què el predomini del castellà que pedagògicament fos necessària una immersió en català". A més, va apuntar com "el resultat de la immersió s'ha de valorar no per la situació en què es troba la llengua en el seu conjunt, sinó pels objectius que es proposava: competència lingüística en les dues llengües", i que "aquest objectiu està cobert".

Antoni Bayona va fer una explicació sobre legislació, jurisprudència i matisos sobre les competències de l'administració educativa i la legislativa, tot dient que "la sentència del tribunal del 25% a les escoles és un tema delicat jurídicament. La idea que hi ha al darrere és que no s'ha legislat ni regulat i, per tant, fixem aquest 25%. Però això correspon a l'administració". Albert Branchadell va aportar un punt de vista europeu sobre la legislació i la Carta Europea de llengües minoritàries i regionals, explicant com "Espanya s'ha compromès a tenir disponible un sistema en què l'ensenyament es dispensi amb la llengua regional o minoritària respectiva, i fins i tot ara aquest model està de conformitat amb la Carta Europea.", però que si més no, "això no vol dir que aquest sigui l'únic model compatible amb la Carta".

La tercera i última taula de divendres, enfocada en si l'ús social del català està en reculada, la va moderar Sílvia Romero, que la va presentar dient que "han sorgit una sèrie d'indicis que ens expliquen que el català pot estar patint una reculada al ús en diferents àmbits, però calen estudis sectorials, més curosos i rigorosos per poder fer una anàlisi d'aquesta complexa qüestió".

El periodista Rafael Jorba va aportar una reflexió sobre la problemàtica, dient que "si hi ha una reculada de l'ús social quan les persones han estat anys amb la immersió, sobretot les noves generacions, potser el problema d'aquesta reculada no és que s'hagi de refer el consens lingüístic sinó el social i polític. Crec que és allò que s'ha trencat". Almenys, per Jorba, "la complexitat catalana ha de ser vista com un valor afegit per administrar les noves realitats. Les societats seran més complexes, plurals i conflictives. Des d'aquest punt de vista, el bilingüisme no s'ha de veure com un dèficit sinó com un superàvit".

Emili Boix-Fuster va aportar una visió més estadística del cas, dient que "les dades de la majoria d'enquestes no poden explicar soles els grans factors profunds que comporten que el català s'hagi convertit en minoritari en moltes zones del país". A més, "la manca d'espais de comunicació i de cultura de masses en català, la segregació urbanística, la precarietat laboral o la vulnerabilitat social explica que a força zones o barris del país el català estigui absent de la vida quotidiana". Això ha generat que "un 31,5% el 2018 tenien el català com a primera llengua.

Per contra, quan se'ls demanava quina era la llengua d'identificació, el català augmentava a un 36. En canvi, el 2003, la identificació amb el català era del 44,3%”.

Paquita Sanvicén per part seva, ha apuntat com "tots som responsables de l'ús de la llengua", ja que "hi ha moltes variables en joc: la responsabilitat, coherència, orgull del patrimoni, el clima amable i de convivència, si es fa una anàlisi adequada de necessitats a nivell micro, si la política lingüística que tenim és inclusiva, corresponsable i descentralitzada..." Sanvicén va centrar la seva intervenció en la necessitat de realitzar estudis i investigacions detallades sobre el tema, ja que "si fem una anàlisi de les dades del Informe de Política Lingüística de 2019, tots els sectors analitzats tenen un indicador positiu, però no hi ha dades de la FP, l'àmbit mèdic, dels cursos del SOC, o de sectors deficitaris tradicionals com el del Dret i l'Empresa". En aquesta línia, va dir que "cal potenciar que es fomentin espais d'ús del català. No n'hi ha prou que tinguem un indicador quantitatiu de quantes persones han fet un curs de català. Cal fer l'any anàlisi qualitatiu de per què ho usen, quina necessitat tenen, quin és el domini que tenen..."

El dissabte al matí, el director de la fundació, Pau Solanilla, va ser l'encarregat de presentar i donar la benvinguda a la darrera jornada, dient que "fem aquesta jornada per tres raons: perquè el català està en una posició d'inferioritat respecte al castellà, per refer el consens lingüístic, polític i social que tants èxits ens ha donat, i perquè el català és de tots i ningú se'l pot apropiat. És una llengua que no ha de ser motiu de confrontació; és una llengua d'entesa"

La primera taula, "Com es viuen les llengües a la literatura", va estar centrada en quin paper ha tingut el català al món de la literatura i durant la història. Jordi Amat va dir que "la literatura catalana té les singularitats. La més significativa és que té un problema enorme de mercat. Consumidors de cultura en català són només 250.000 persones. És en funció d'això que ens volem dotar d'una cultura autosuficient, i això és molt complicat". Almenys, "malgrat la baixa xifra de consumidors de cultura en català, que és la baula feble del sistema cultural català, em fa la impressió que gaudim d'un sistema enormement ric pel que fa a la densitat i la qualitat. Potser mai tant com ara", ja que "a la indústria editorial, la florida que hi ha hagut en els darrers anys de noves editorials literàries en català no s'havia produït en molt de temps. I això té conseqüències enriquidores pel que fa al mercat, però també pel que fa a la qualitat de la tradició".

L'escriptora Emma Riverola va explicar com, tot i que "el castellà és la meua llengua materna. Sempre havia escrit les meves novel·les en espanyol. La decisió descriure en català va ser una decisió política arran del procés. Amb el procés, l'evocació de fagocitar-ho tot, manipular la història i apropiat-se tots els símbols per part de l'independentisme, va fer que escrivís en català per reivindicar que també és meu".

Antoni Puigverd va fer un repàs sobre diverses figures literàries i el seu posicionament i paper que han tingut al llarg de la història pel català a la literatura, conclouent que per motius històrics, "la llengua va vinculada a la política, a Catalunya. I gairebé fatalment va vinculada al nacionalisme".

L'artista Eugènia Tusquets va apuntar que "és molt important que des de petits, els nens puguin tenir i arribar a l'excel·lència del coneixement de les llengües amb dues llengües i no només una", i que "el franquisme van ser molts anys d'una imposició esquizofrènica que imposar el 100% d'una llengua que moltes vegades no era materna en la majoria dels casos. Això va ser una violència que avui dia és difícil de compensar". Segons Tusquets, "des del món de la literatura hem de ser capaços de poder tornar enrere i arribar a l'espontaneïtat de la convivència de les dues llengües".

La segona taula i última de les jornades tenia per títol "És possible un acord per renovar el consens lingüístic a Catalunya?", i la va moderar Esther Niubó, que va dir que "volem un debat serè, respectuós, perquè es tracta d'això si volem refer consensos i construir nous acords, ens toca escoltar, i més sabent que ho fem de posicions diferenciades".

El primer a parlar va ser Joan Manuel del Pozo, que va començar plantejant si "és possible renovar un consens sobre la política lingüística? És possible, però és difícil. De fet, és tan possible com a difícil. I fent referència a Don Quixot: en la dificultat hi ha la noblesa de l'afany, amic Sancho". Segons del Pozo, "tots tenim la intuïció que hem de fer el que sigui perquè la llengua catalana tingui una presència al món digna, eficaç, positiva i respectada pels de dins i els de fora i que, en cap cas, sigui motiu de divisió o d'enfrontament". En aquesta línia, va continuar comentant que "hi ha actituds a la vida i a la política especialment que són actituds de trinxera. Les actituds de trinxera són combatives, confrontadores, agressives i separadores. Aquesta actitud no és bona per aconseguir cap mena de consens o acord. Hem d'invocar la necessitat de tenir actituds positives". Pel que fa a aquestes actituds positives, va dir que "necessitem que la societat catalana en conjunt senti la motivació de reconstruir un consens lingüístic. És fonamental. Un primer pas per motivar algú és que se senti reconegut, i el reconeixement és fill del respecte", ja que "la via del respecte i el reconeixement és la via per aconseguir allò essencial no només lingüísticament parlant, sinó també democràticament parlant. Tota persona que visqui a Catalunya s'ha de sentir neta i fortament pertanyent a la comunitat catalana". Del Pozo ha defensat que "hi ha d'haver una invocació a la pertinença" ja que "dóna uns fruits extraordinaris, perquè la persona que se sent pertanyent a un grup, se sent corresponsable de la vida del grup. Si volem que hi hagi un treball de consens eficaç, s'ha de fer des de la responsabilitat compartida".

La política Irene Rigau va començar dient que "el consens és una mica més laboriós que la unanimitat. Requereix un procés, i crec que avui aquí estem iniciant aquest procés de manera pràctica, no només retòrica. Un consens ha de tenir un doble objectiu: aconseguir assolir un acord de majoria i poder resoldre o temperar les objeccions de les minories". Rigau, sobre el consens, va dir que "proposo que busquem les qüestions que dificulten l'acord, que identificarem les objeccions d'aquesta part que ha qüestionat el model".

El president de Federalistes d'Esquerres, Joan Botella, va defensar que "el consens del 79 ha estat un èxit extraordinari en termes d'acceptació social dins i fora de Catalunya, en termes de convivència i en termes de capacitació efectiva", però tot i així "cal repensar les coses. La realitat ha canviat i hem d'adaptar les polítiques a la realitat. Les condicions han canviat i amb elles la mirada de la realitat. Hi ha hagut una polarització de les actituds davant de la llengua que

aconsegueix que només escoltem els extrems, i aquestes s'alimenten mútuament". Per a Botella, "hi ha 3 línies d'actuació: deixar de parlar de l'escola. Cal treure el problema de l'escola, no podem posar en tensió nens, famílies i educadors. Segon, Espanya és un país multilingüe que no té una llei de llengües, i això cal; ara i sempre. I tercer, treballar per desconnectar les polítiques lingüístiques de les posicions nacionals".

El president de Societat Civil Catalana, Fernando Sánchez-Costa, va acordar que "la llengua és un tema primordial i inflamable. Certament, no deixa de ser la gramàtica de la identitat de les persones, els pobles i els països. Per tant, cal tractar i abordar serenament", i que respecte al consens lingüístic, "sóc optimista. Crec que és perfectament possible un acord lingüístic a Catalunya. És una qüestió de voluntat, disposició i determinació". Almenys, va dir que "el procés ha trencat el consens catalanista a Catalunya. Les responsabilitats sempre són compartides, però quan algú decideix posar la 5a i trencar l'estat de dret es posa potes a l'aire".

L'encarregat de clausurar l'acte va ser el primer secretari del PSC i cap de l'Oposició, Salvador Illa, que també digué que "és un tema complex, però és un tema clau, essencial. Inflamable, molt manipulable, molt emocional, però que l'hem d'abordar". Per Illa "hauria estat millor si no hi hagués hagut judicialització, si no hagués hagut d'intervenir els tribunals. Però ho han fet, i això és un fet. Per tant, crec que seria un error voler negar això i confrontar això. Sortir del marc de l'estat de dret no és una solució. Podem trobar camins i maneres". A més, Illa defensà que "la millor defensa del català és desvincular-lo de qualsevol aposta política i desvincular-lo de qualsevol assoliment de sostres institucionals que algú pot tenir per a Catalunya. El català ha de ser de tots, pensem el que pensem i tinguem el projecte polític que tinguem per a Catalunya", i que "la pedagogia, pels pedagogs. Les escoles, pels mestres, que són els que en saben i són els que han de dir quin és el millor instrument pedagògic per ensenyar als alumnes. Per tant, la pedagogia pels professionals. Ni pels jutges, ni pels polítics, periodistes ni pels opinadors". Pel primer secretari "aquestes jornades són un punt de partida per la conversa reposada, serena. Penso que sí, és un primer pas, però no n'hi ha hagut prou. Convé seguir treballant en aquesta conversa entre tots". En aquesta línia, deixà clar que "el PSC serà actiu en la recerca del consens lingüístic" i que "no tindrem un paper passiu. Ens sentim interpel·lats a Catalunya a tenir un paper actiu, i ho farem des de la posició que vam fixar al 14è Congrés del PSC, que és un compromís explícit amb el català, la cultura catalana i amb Catalunya.", doncs "el PSC va néixer com a partit catalanista, i ho segueix sent". Amb tot, "hem d'apostar per una política d'acords. Deixem ja la política de la confrontació. Acordar per unir i deixar de confrontar per a dividir. Això no vol dir que ningú hagi de renunciar a cap manera de pensar". Finalment, Illa cridà a "apostar per la política de la serenitat. Avui dia la política va vinculada a lideratges, fer frases que et recullen els mitjans de comunicació, però no està renyit en que puguem estar 7 hores escoltant-nos, reflexionant, llegint. La política, la bona política, neix de la reflexió, de la serenitat".

11/02/2022 - 11 - Presentació del VII Informe Social FRC

ACTE DE PRESENTACIÓ DEL SETÈ INFORME SOCIAL DE LA FUNDACIÓ RAFAEL CAMPALANS

Fundació Rafael Campalans

“UN NOU CONTRACTE SOCIAL PER A UNA PROSPERITAT COMPARTIDA”

Intervindran:

Presentació: **José Montilla**, president de la Fundació Rafael Campalans
Laila Castellana, politòloga. Coautora del capítol introductor
Borja Barragué, professor de Filosofia del Dret. Coautor del capítol sobre desigualtat
Pau Mari-Klose, doctor en Sociologia. Autor del capítol sobre polítiques de benestar
Eva Granados, directora de l'Informe Social

És imprescindible confirmar assistència a fundacio@fcampalans.cat o bé al 93 319 54 12

Divendres 11 de febrer · 17h

Sala d'actes del Col·legi de Periodistes de Catalunya (Rambla Catalunya, 10) a Barcelona

En directe via **Youtube** de la FRC

Es va fer al Col·legi de Periodistes de Catalunya (Rambla Catalunya, 10. Barcelona).

Divendres passat, 11 de febrer, la Fundació Rafael Campalans va presentar el seu setè Informe Social: "Un nou contracte social per a una prosperitat compartida".

L'acte el va inaugurar el president de la fundació, José Montilla, que va apuntar que "a nosaltres les desigualtats socials no ens deixen indiferents. Saber de les dificultats de tantes famílies per tenir una vida digna no ens deixa indiferents". A més, ha afegit que "la pobresa, especialment la infantil, la manca d'oportunitats per als joves, la discriminació real de les dones, la injustícia, en general, ens indigna. Perquè creiem en la igualtat". En aquesta línia, Montilla va matisar que "la lluita contra les desigualtats requereix no només de voluntat i compromís, sinó també de coneixement, d'anàlisi de les dades, de projecte polític i de decisions. És a dir, requereix acció política i mesures de govern". Referent a això, el president va defensar que "la FRC vol ajudar al desenvolupament d'aquesta acció de govern amb dades i propostes", i que "hem de seguir dient que la lluita contra les desigualtats s'ha de col·locar al frontispici de l'acció de govern de la Generalitat. No només en l'àmbit de les polítiques socials, sinó en el conjunt de l'acció de govern". Finalment, Montilla ha dit que "no ens ha de fer por afirmar que les polítiques socialdemòcrates orientades a lluitar contra les desigualtats són el millor antídote contra els populismes, la millor fórmula per al creixement ordenat de la nostra activitat econòmica i el millor escenari per a la convivència".

La directora de l'Informe Social, Eva Granados, va començant radiografiant la situació actual, apuntant que "es constata que la desigualtat ha crescut a tot Espanya a causa del Covid, però ha crescut encara més a Catalunya", però que "també hi ha hagut unes polítiques públiques que han fet que aquesta desigualtat no creixi tant". A més, aquesta crisi és diferent de la del 2008, ja que "els fons Next Generation són un exemple de com les institucions europees han fet un gir, una aposta diferent de l'anterior crisi, que es va gestionar des de l'austeritat, per canviar el

paradigma en la gestió de les crisis econòmiques i el que això suposa.” Granados va fer un breu resum de cada capítol, per donar pas als ponents.

La primera a parlar va ser la politòloga i coautora del primer capítol, Laia Castellana, que va repassar alguns dels trets més rellevants del capítol, dient que “en la majoria dels indicadors podem veure com qui pateix més pobresa o exclusió social són les dones”. els joves, nens i nenes, les persones nascudes fora de la Unió Europea, les persones amb estudis primaris i secundaris, i les persones en situació d'atur”. Castellana va posar especial èmfasi en la joventut en diversos aspectes, com que “per als joves ja causa de la nostra situació de precarietat, a Catalunya caldria destinar un 110% del nostre sou per poder pagar un lloguer. A la resta d'Espanya és del 91 ,6%”.

Pau Marí-Klose, doctor en sociologia i autor del capítol sobre polítiques de benestar, va deixar clar que “la més clara expressió de la desigualtat en forma de pobresa infantil té conseqüències molt greus sobre les vides dels nens”. Segons Marí-Klose això “deixa cicatrius en salut, en progrés educatiu, etcètera, que s'arrosseguen fins a edats més avançades”, i que per tant, “la desigualtat té conseqüències col·lectives. Ser un país molt desigual no surt a compte per moltes raons . Hi ha una relació lineal entre els nivells de desigualtat i conseqüències indesitjables associades a aquesta desigualtat”. A més, ha posat èmfasi en la precarietat dels joves, i com aquesta vulnerabilitat crea una indignació que “genera populismes”.

L'últim a parlar va ser el professor de filosofia del dret i coautor del capítol sobre desigualtat i redistribució, Borja Barragué, qui va fer una anàlisi sobre com Espanya és un país que basa les seves mesures de protecció social en la redistribució ex-post , i no en la redistribució ex ante com a mesura per prevenir i fer front a les desigualtats. En aquest sentit, segons Barragué, “hem de perdre el port a tocar el mercat. La manera tradicional de pensar com solucionar gairebé tots els problemes en els últims anys ha estat deixar funcionar primer al mercat i després donar diners a la gent. perdre la por de tocar el mercat i a la idea que el mercat és una institució eficient que no s'ha de tocar, i hem de solucionar els problemes a través d'impostos i transferències”.

Els mitjans de comunicació se n'han fet ressò de l'acte de presentació.

16/02/202 - Presentació “Apunts per a una reforma federal del sistema de finançament autonòmic”

La Fundació Rafael Campalans us convida a l'acte de presentació de la publicació:

APUNTS PER A UNA REFORMA FEDERAL DEL SISTEMA DE FINANÇAMENT AUTONÒMIC

Número 172 PAPERS DE LA FUNDACIÓ

12:30 Benvinguda a càrrec de **José Montilla**, president de la Fundació Rafael Campalans

12:35 Intervenció de **Salvador Illa**, Primer secretari del PSC i President del Grup parlamentari socialistes-units per avançar.

12:50 Presentació del document sobre finançament autonòmic a càrrec de les autores, **Montserrat Colldeforns** i **M. Antònia Monés**, en diàleg amb **Francisco Pérez**, director d'investigació de l'Institut Valencià d'Investigacions Econòmiques (IVIE).

Moderador: **Xavier Vidal-Folch** (periodista)

17 de febrer · 19 h

Seu del Col·legi de Periodistes de Catalunya (Rambla Catalunya, 10 de Barcelona)

En directe via **Youtube** de la FRC

Es va fer al Col·legi de Periodistes de Catalunya (Rambla Catalunya, 10. Barcelona).

Dimecres passat, 16 de febrer, la fundació va presentar el seu 'Papers de la Fundació núm. 172' "Apunts per a una reforma federal del sistema de finançament autonòmic", al Col·legi de periodistes de Catalunya.

Podeu veure l'acte complet en aquest link al youtube de la FRC. I trobareu les fotos en aquest enllaç.

El president de la fundació, José Montilla, va inaugurar l'acte agraït a les autores per la realització del document, i als ponents i assistents a l'acte. Pel que fa a la temàtica d'aquesta publicació, Montilla ha dit que cal abordar-la, ja que "el sistema de finançament vigent es va acordar i publicar al BOE el desembre de 2009, i preveia que els paràmetres d'aquella llei es revisessin passats 5 anys, a 2014". Almenys, ha matisat com "8 anys després s'ha fet un informe de la Comissió d'Experts el 2017 i Hisenda ha fet algunes modificacions, però les CCAA reclamen la necessitat com a imperatiu legal que es faci aquesta revisió".

Per part seva, el primer secretari del PSC i cap de l'oposició, Salvador Illa, ha començat la seva intervenció apuntant com "aquest és un debat importantíssim", i que "això no és una solució per als problemes de Catalunya, però sense model de finançament no hi ha solució, és una part important. És un debat que no és senzill i que té molts matisos, però la societat catalana no pot estar aliena". Illa també va concretar que "el document que presentem avui és la posició del PSC? No. És l'inici d'una reflexió que el PSC, a través de la Fundació Rafael Campalans, propicia i de la que participarà activament per fixar la nostra posició en aquest assumpte", ja que "cal fer una reforma del model de finançament, i aquest debat s'ha d'abordar. Des del 2014 toca fer aquesta reforma". Tot i això, Illa ha opinat que "el plantejament d'aquest model de finançament ha de ser viable", i que "aquells que fan plantejaments inviables realment no volen abordar el

debat, el volen esquivar". Així doncs, Illa va fer una crida que "l'espai polític i social faci aportacions en aquest debat en què Catalunya no es pot absentar. Creiem que és una enorme irresponsabilitat estar absent en un debat en què havíem tingut posicions de lideratge".

Montserrat Colldeforns, una de les autores de la publicació, va començar dient que "aquest document està escrit des de dues premisses: la persistent insatisfacció amb el sistema de finançament que fa anys que arrossega i que només es pot resoldre si s'analitza i es reconduïx en clau federal, i que val la pena intentar arribar a un acord, perquè guanyem tots", ja que "no seria un acord de suma zero". Colldeforns també ha apuntat com s'havia partit del model del 2009 perquè "tot i que s'hagi de reformar perquè té carències molt grans", també "té els 3 elements que caracteritzen una hisenda de caràcter federal". L'autora va tancar la intervenció fent un resum breu d'alguns dels punts clau del document.

L'altra autora, M. Antònia Monés, va fer una explicació més detallada d'algunes de les propostes de la publicació i de com dur a terme aquesta reforma federal. Segons Monés, "tot i que el model del 2009 va reduir una mica les diferències de recursos injustificades entre CCAA, aquestes encara són molt notables". Davant d'això, l'autora creu que "cal fer una reforma del model que consensui la desaparició del statu quo "que s'ha anat mantenint a cada reforma. Tot i això, segons M. Antònia Monés "és important que tinguem clar que les disfuncions tan grans que pateix el nostre model territorial venen de la manca de cultura federal i d'institucions federals de coordinació i de decisió", i que "tenir una cultura federal significa sentir-se formant part d'un projecte comú en què es practica la lleialtat i la cooperació dels governs federals". Pel que fa a la viabilitat de les propostes del document i per tancar la seva intervenció, ha dit que "tenen molt en compte la seva viabilitat en el marc multilateral en què ens movem, que és el propi dels estats federals. Les propostes són obertes i esperem que generin debats que ajudin a facilitar consensos".

Francisco Pérez, director de recerca de l'Institut Valencià d'Investigacions Econòmiques (IVIE), va començar apuntant que els desequilibris del sistema de finançament "és un problema per Espanya, per Catalunya i per la Comunitat Valenciana. És un problema que afecta directament l'estabilitat institucional i les possibilitats que el sector públic tingui un bon funcionament", i que "un estat compost no pot funcionar bé si l'encaix dels seus nivells de govern no és l'adequat, i el nostre no ho és". Sobre el document presentat, va dir que "té 4 virtuts: no recorre a eslògans i fa propostes; s'entén i explica de forma rigorosa un tema complex; aposta per la cooperació des de Catalunya, defensant amb convicció l'autonomia però es contempla l'interès general de tots els espanyols; es defensa una orientació federalista per la solució dels problemes". Almenys, Pérez va defensar que "per impulsar tots aquests canvis és molt important que Catalunya torni. La darrera dècada ha estat molt negatiu per a Espanya que Catalunya hagi passat de ser promotora d'una descentralització modernitzadora a defensar l'unilateralisme i la independència. Això perjudica molts ja que no contribueix a desbloquejar les asimetries i pulsions centralistes".

04/03/2022 - Jornada "Propostes per a la gestió de la sequera a Catalunya"

JORNADA PROPOSTES PER A LA GESTIÓ DE LA SEQUERA A CATALUNYA

Barcelona,
Divendres 4 de març de 2022

 Sala Ernest Lluch de la seu
de la Fundació Rafael Campalans,
c. Pallars, 191, Barcelona

Organitza: Fundació
Rafael Campalans

En col·laboració amb el Grup Parlamentari. Coordinat per Sílvia Paneque. Sala Ernest Lluch, al C/Pallars 191 de Barcelona.

La crisi hídrica és un dels principals reptes que tenim actualment a Catalunya, per aquest motiu, la Fundació Rafel Campalans, juntament amb la secretaria de Transició Ecològica del PSC, va organitzar el passat divendres 4 de març, la jornada "Propostes per a la gestió de la sequera a Catalunya".

L'encarregat d'inaugurar l'acte va ser el primer secretari del PSC, Salvador Illa, que va començar recordant que aquest 2022 ja hi ha hagut 2 incendis a Catalunya, i que "ja hem de ser autoexigents i canviar-ne el paradigma". A més, Illa va preguntar per què tenim ara una situació de sequera, i va respondre: "Una pista: el 2021 l'Agència Catalana de l'Aigua tenia 250 milions d'euros per invertir-ne, i en va invertir 68". Segons el primer secretari, "això no és manera de fer polítiques sostingudes per evitar això". En aquesta línia, per a Illa "la política ha d'actuar, fer les coses, anticipar-nos als esdeveniments.", i que "és amb aquest ànim que s'organitzen aquestes jornades, amb l'ànim de no esperar-nos a l'últim moment i des de la construcció d'una alternativa política a un govern que no està funcionant. Intentar ajudar i tenir la mà estesa per fer front a la sequera". Illa va voler emfatitzar defensant que "aquestes jornades que es fan des de la Fundació Rafael Campalans es fan sempre amb un esperit constructiu. No és un esperit de criticar, de fiscalitzar o d'assenyalar ningú. És un esperit constructiu, d'avaluar la situació a la que ens trobem i de fer propostes i ajudar a dur-les a terme.", ja que "els moments que estem vivint, marcats per la pandèmia i per la invasió Russa d'Ucraïna, creiem que són moments de recuperar la política dels acords, del respecte i dels consensos. Aquesta és la manera d'entendre la política que tenim nosaltres".

La moderadora de la primera taula de debat centrada en "Infraestructures per un context de canvi climàtic a Catalunya", Sílvia Paneque, diputada al Parlament de Catalunya i secretària de Transició Ecològica del PSC, va començar la seva introducció del debat dient que "hem d'assegurar que el nostre cicle de l'aigua, el que abasteix el consum domèstic, industrial i de reg a Catalunya ha de tenir estructures més resilients i ha de ser menys dependent del cicle natural" per evitar així tantes sequeres. Tot i això, segons Paneque "no n'hi ha prou amb tenir un pla de sequera.", ja que "al final és només un pla de contingència, és el que ens marca les accions que hem de fer per guanyar temps i esperar les pluges". Davant d'això, "cal de totes, totes, dissenyar aquestes infraestructures de futur que ens permetin tenir un cicle d'aigua resilient".

El primer interventor va ser Joan Gaya, exgerent del Consorci de Gestió Integral d'Aigües de Catalunya (CONGIAC) i autor dels llibres "Barcelona i l'aigua" i "El Ter. Dits i fets del transvasament", que va començar dient que "la paraula sequera em disgusta personalment i professionalment, personalment perquè hem estat incapaços de superar aquesta situació heretada de la dictadura en les diverses dècades de democràcia i de dictadura, i professionalment perquè això té solució, i és un signe d'una incapacitat estructural de reconèixer les característiques del nostre clima". Segons Gaya, "més enllà de si plou menys o més, la realitat és que la disponibilitat d'aigua que estem disposats a suportar a Catalunya és inferior al mínim que ens pugui suportar la pluviometria", i "això ho hem de tenir en compte o hem de tenir-ne cura" canviar les regles del joc". En aquesta línia, ha dit que "les limitacions i les prioritats d'usos de l'aigua quan hi ha una situació excepcional està molt bé que es fixin, però quan aquesta situació excepcional (sequera) es converteix en ordinària i recurrent significa que hi ha alguna cosa de fons que falla". Per tant, segons Gaya "hem de deixar de parlar de sequera i hem de començar a plantejar-nos un canvi paradigma on passem de parlar de sequera a parlar de garantia. Una societat moderna es basa que els serveis bàsics tenen una garantia i fiabilitat".

Ramiro Aurín, enginyer de Camins, Canals i Ports i vicepresident de l'Observatori dels Serveis Urbans va començar dient que "a Catalunya, a l'Àrea Metropolitana els ciutadans són extraordinàriament conscients del consum d'aigua. Gastem prop de 102-103 litres per persona i dia. És, amb molta diferència, la dada més baixa d'Europa". Per tant, segons Ramiro la sequera no és deguda a un mal consum i ús d'aigua per part de la població, sinó per una mala gestió política i administrativa respecte a l'aigua i els recursos disponibles d'aquesta. Aurín va explicar com generar aigua independentment del cicle natural, i defensant que cal "deixar de parlar i fer plans. Plans concrets. No tenim cap camí marcat. Sabem què hem de fer, i no és difícil de fer, però necessita posar-se negre sobre blanc i arribar a un consens –que crec que és fàcil d'aconseguir– La necessitat de canviar el paradigma de l'aigua a Catalunya és de supervivència".

Joana Garau, directora general de Recursos Hídrics de la Conselleria de Medi Ambient i Territori del Govern de les Illes Balears, va fer una explicació detallada sobre el model de gestió, estructura i funcionament que es fa de l'aigua a les Illes Balears. A més, i tal com ja havien comentat els anteriors ponents, va matisar que "les sequeres són inherents al nostre clima" i que, per tant, "hem d'adaptar-nos a la seva existència. Per això és molt important tenir dades i fer-ne un seguiment, però sobretot s'han de comunicar. A més, hem de fer una planificació de tots els àmbits de gestió".

La segona taula va tractar sobre "Cabals ecològics i preservació del cicle natural de l'aigua", moderada per Sílvia Romero.

Pau Masramón, portaveu de la Plataforma Aigua és Vida, va fer una crítica dels derivaments i transvasaments dels rius, i de les accions que havia dut a terme la plataforma. Així doncs, ha dit que "el 2007, el 90% del cabal mitjà del Ter es va derivar per les necessitats de proveïment de l'Àrea Metropolitana de Barcelona". Segons Masramón, "desvestir un sant per vestir-ne un altre no té sentit", i que "hem d'aconseguir un pacte nacional de l'aigua". A més, ha matisat que "el 75% del consum d'aigua a Catalunya s'utilitza per al'agricultura". Davant d'això, "si s'aconseguís un estalvi del 2% amb sistemes moderns i eficients de reg tindríem 50 anys d'abastament a l'Àrea Metropolitana de Barcelona". Per tant, segons el portaveu "hem de ser conscients que abans de generar aigües noves, tenim aigua que estem desaprofitant".

El següent a parlar va ser Carlos Loaso, excap del Servei de l'Agència Catalana de l'Aigua. Loaso ha explicat que a Catalunya "estem en una situació de prealerta" per sequera, però "algunes zones estan en alerta", ja que els cabals de la majoria dels rius catalans estan a mínims històrics. Segons Loaso, hi ha "una situació de sequera severa continuada". Davant d'això, "en el cas de situacions extremes de sequera perllongada, que l'aigua d'un sistema de regulació pugui circular pel riu és fonamental per al manteniment de la vida aquàtica i pecuària. Però allà on l'aigua no va pels rius sinó que va directament a les zones de reg, caldria veure les possibilitats de modificar temporalment la infraestructura per desviar-la. És una mesura que caldria avaluar".

El doctor en Geologia per la UB i membre del grup EbreRecerca, Àlvar Arasa, va fer una explicació exhaustiva sobre analítiques d'aigua i qualitat, i com "cap Ajuntament publica les seves analítiques per saber quina qualitat d'aigua arribava a l'usuari del municipi". Arasa, però, va explicar que el poc control exhaustiu que es fa sobre els controls de qualitat de l'aigua i els seus components és perillós, ja que afecta la salut de les persones en consumir-la (nitrats, trihalometans, pesticides). ..), podent desenvolupar en càncers i malalties. Finalment, Arasa ha apuntat com "si el 35% de la població de les terres de l'Ebre deixessin de consumir garrafes d'aigua, d'aigua envasada, deixaríem de consumir a l'any entre 800 mil i 1 milió de quilos de plàstic d'un sol ús".

Rosa M. Fernández, tinent d'alcalde de Gavà, responsable de l'Àmbit d'Urbanisme, Habitatge, Obres i Sostenibilitat ambiental, va parlar sobre la situació al Delta del Llobregat, on "la principal problemàtica és la qualitat de l'aigua", que "ve provocada per la salinització causada per la regressió de les platges, i per la multitud d'usos i cogovernança". En aquesta línia, "moltes vegades les problemàtiques de l'aigua les veiem, políticament, com un problema de ciutat. I no és un problema de ciutat, sinó de conca que ens afecta a tots. Per tant, les mesures no poden ser individuals sinó que han de ser globals". Finalment, Fernández ha dit que "és fonamental que, per garantir un recurs tan important com és l'aigua, treballem des de la visió de l'economia circular i de manera conjunta des de totes les administracions. Intentar salvaguardar els recursos, reutilitzar-los, i una bona manera és amb les aigües regenerades".

La cloenda la va fer Joaquim Paladella, alcalde de Batea, que va posar èmfasi en la importància de la pagesia, ja que "estem fent fora el pagès de la terra i estem arribant a desertitzar-la, ja que

si no hi ha un pagès no la cuidarà ningú". Per tant, "estem alimentant els problemes en comptes de resoldre'ls. Els camperols són una peça fonamental per a la conservació de la terra, la diversitat i l'aigua".

25/03/2022 - Jornada sobre els Jocs Olímpics d'Hivern

Barcelona
25 de març de 2022
De 10h a 19h

 Seu INEFC
Av. de l'Estadi, 12 – 22
Barcelona

 Canal de Youtube de la
Fundació Rafael Campalans

Confirmacions: fundació@fcampalans.cat
o bé tel. 93 319 54 12

En col·laboració amb el grup parlamentari. Coordinat per Marta Moreta. Es van realitzar 4 taules, inauguració i cloenda. Sala Ernest Lluch, C/Pallars 191 Barcelona.

Divendres passat, 25 de març, la Fundació Rafael Campalans va organitzar la jornada "Els Jocs Olímpics d'Hivern 2030".

L'encarregat de donar la benvinguda a l'acte va ser el president de la fundació, José Montilla, que va començar fent referència a la fundació i el treball que està desenvolupant aquest 2022, dient que "la jornada d'avui de la FRC segueix en la línia de reflexionar sobre l'agenda del país i les institucions. Recentment presentem l'Informe Social, parlem sobre l'ús social del català, amb les reformes necessàries per disposar d'un bon sistema de finançament de les comunitats autònomes amb perspectiva federal, i seguirem amb noves iniciatives per parlar dels reptes a què Catalunya ha de fer front ". En aquesta línia, Montilla va explicar que "l'acte d'avui ho fem per reflexionar sobre un projecte important per a tots, els JJOO 2030", i que "ho fem sempre amb el propòsit de construir ponts, de teixir aliances, de contrastar opinions i punts de vista. Avui també". Pel que fa als JJOO, va matisar que per tirar endavant el projecte "cal fer les coses ben fetes, tenint en compte els interessos de la gent del territori, la que viu tot l'any, la que vol treballar", i que "fer les coses ben fetes significa tenir en compte els condicionants ambientals i els requeriments de la lluita contra el canvi climàtic i la protecció del medi natural". Davant d'això, segons el president "necessitem un projecte solvent en tots els aspectes per poder competir amb les altres candidatures i assegurar-nos que un cop acabats els Jocs, les previsions del projecte tinguin continuïtat més enllà dels JJOO". Finalment, va defensar que "Catalunya no es pot permetre el luxe de perdre oportunitats. Hem de ser exigents. Cal assegurar que els governs són capaços de prendre les decisions que els corresponen i demostrar que petites controvèrsies polítiques i ideològiques no posen en perill la candidatura".

Tot seguit es va fer una taula de diàleg entre Salvador Illa i el president del Comitè Olímpic Espanyol (COE), Alejandro Blanco, que va començar plantejant que "la pregunta és si som capaços de presentar una bona candidatura, més que si tenim opcions de guanyar". Així és així

perquè, segons Blanco, “el pirineu català i aragonès poden fer una gran candidatura tècnica, però el problema és que el món ha d'entendre la base d'aquesta candidatura no és la neu ni el gel, sinó els valors, l'enteniment, el respecte i el diàleg”. Va posar especial èmfasi en la importància de la unitat interna i el diàleg, dient que “els nostres rivals de candidatura no es Vancouver, Sapporo o Suïssa. Els nostres rivals som nosaltres. Que siguem capaços de presentar la nostra candidatura en unanimitat, no en divergències”, i que “el gran valor de la candidatura, el missatge que hem de donar més enllà de la part esportiva és que el Comitè Olímpic Internacional percebi que és la candidatura de l'entesa, el respecte i el diàleg”. Finalment, va fer referència a la necessitat que el projecte sigui sostenible, ja que “els jocs s'han d'adaptar a les ciutats, als territoris. No els territoris als jocs. De manera que si demà plantejges uns JJOO d'estiu o d'hivern i has de fer grans canvis estructurals la societat no ho acceptarà, ni el moviment olímpic. I en aquest model de jocs Espanya és imbatible”.

Per part seva, el primer secretari del PSC, president del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i cap de l'oposició, Salvador Illa, va començar dient que “aquesta jornada que organitza la FRC té com a objectiu posar les bases per seguir treballant un acord important per a Catalunya, per a Aragó, sens dubte per als Piriners i també per a Espanya”. Segons el primer secretari, “és moment de política de grans acords. De política útil, de resoldre problemes i no de crear-los.” I que “aquestes jornades tan transversals, de reflexió i allunyades de la immediatesa que organitza la FRC són molt útils.” Per aconseguir-ho. També va fer referència a Ucraïna, i com “uns JJOO són una ocasió magnífica per afirmar uns valors de fraternitat, competència amb fair play, internacionalisme, treball en equip... uns valors que són rellevants afirmar-los en el context de conflicte que tenim”. En aquesta línia, Illa va dir que en aquests temps “cal apartar la mala política. La pandèmia, el que està passant a Ucraïna està canviant el nostre món. La manera com treballem, en què ens comuniquem, en què ens movem, l'energia que consumim, l'ordre internacional, i també està canviant, i ha de canviar, la manera de fer política”. Davant d'això, va dir que “la meva formació política, el PSC, hi serà. No podem fallar. Pel que depengui del PSC no fallarem. Tot el que estigui a la nostra mà ho farem. S'ho mereix el Pirineu, s'ho mereix Catalunya, s'ho mereix Aragó i s'ho mereix Espanya”.

La primera taula de debat va tenir com a títol “Com organitzar els millors Jocs Olímpics d'Hivern”, i el primer a intervenir va ser el coordinador de la candidatura dels Jocs Olímpics i Paralímpics d'Hivern de Milà Cortina 2026 i Roma 2024, Roberto Daneo, que ho va fer a través d'un vídeo. Daneo va explicar els pilars dels projectes que van ajudar a guanyar les candidatures, dient que el primer pilar va ser que “el nostre projecte olímpic es va basar en una sostenibilitat financera, medi ambiental, social i esportiva”. I que “sostenibilitat significa, sobretot, seleccionar llocs d'esports que ja existeixen i que maximitzen l'experiència dels atletes”. Daneo ha comentat com “tots ens recordem de l'èxit de Barcelona 92” ja que és “una de les edicions dels Jocs que va tenir més èxit”. Així doncs, segons Roberto aquest èxit “cal subratllar-ho molt a la candidatura perquè Barcelona, com els Pirineus, facin novament una nova edició olímpica a l'hivern”. L'altre pilar de la candidatura va ser comptar amb el suport social de la gent perquè la candidatura tingués èxit. Així doncs, Daneo creu que “Barcelona i Pirineus tenen bones possibilitats de tornar a guanyar”.

L'encarregada de moderar la primera taula va ser Marta Moreta, diputada al Parlament de Catalunya, que va presentar els ponents i va donar la paraula a Albert Soler, director general d'Esports del Consell Superior d'Esports i que va ser secretari d'Estat 'Esport i gerent d'Esports de l'Ajuntament de Barcelona, preguntant-li "com veus aquesta oportunitat de poder fer uns JJOO aquí, i quines possibilitats tenim de fer els millors jocs del món". Soler va començar dient com "un èxit d'uns JJOO no és només un èxit esportiu.", ja que "uns JJOO són polièdrics, tenen diferents objectius. No es tracta només d'èxits esportius, sinó d'èxit de jocs". A més, va matisar que "només parlem de JJOO, però també hi ha els jocs paralímpics quan parlem d'aquest projecte. Les persones amb discapacitat que fan esport, que són moltíssimes, i el que serveix l'esport per la seva integració és molt important. És un aspecte que no hem d'oblidar" Soler va dir que l'èxit d'uns jocs gairebé sempre es valoren "en funció de les medalles i diplomes que obtinguis", però que això és competència del govern d'Espanya, perquè "les competències en alt nivell són públiques. Es deleguen a federacions d'esport privades, però la responsabilitat continua sent pública, és l'estat qui finança les federacions.", que són els qui creen els esportistes. Soler ha dit, a més, que "tenim 7 anys per preparar uns bons resultats esportius", i que "hem de preocupar-nos més que allà hi hagi nois i noies que practiquin l'esquí, i que ho segueixin fent a partir de certa edat, perquè només tenim 7 anys per preparar-los. Un esportista olímpic o paralímpic no es fa només en 7 anys. Això significa infraestructures, programes de tecnificació i d'alt rendiment i més inversió". A més, Espanya "no és un país de neu". El gel no necessita un país de neu, però necessita infraestructures. I aquest és un dèficit real que tenim. No tenim prou pistes de gel a Espanya que avui ens permetin poder dir que poden sortir esportistes d'elit". Finalment, ha dit que "uns JJOO poden ser l'argument suficient per poder posar els esports de gel i de neu al nivell que necessitem per poder tenir certs resultats".

Mònica Bosch, coordinadora del projecte de la Candidatura dels Jocs Olímpics d'Hivern 2030 i expresidenta de la Federació Catalana d'Esports d'Hivern, va començar deixant clar que "el més important per tirar endavant aquest projecte és aconseguir que generi il·lusió, motivació i que la gent s'involucri. Si no ho aconseguim, no val la pena tirar endavant el projecte". A més, segons Bosch "és molt important el relat, per què volem fer aquests JJOO. El comitè vol saber per què un territori vol uns jocs, i l'objectiu final d'uns JJOO ha de ser millorar la qualitat de vida de les persones que viuen als territoris involucrats, ja sigui directament o indirectament". Per tant, "hem de tenir clar quins són els objectius i ser concrets perquè tot el projecte doni resposta al que necessita el territori".

El secretari general de la Federació Espanyola d'Esports de Gel, Xavier Cherta, va començar destacant que "Barcelona92 és un mirall per reflectir la candidatura. Per això és tan potent. Els Jocs d'Hivern necessiten una altra Barcelona". A més, va dir que "perquè els Jocs siguin els millors hem d'obtenir resultats. En els darrers Jocs a Beijing es van repartir 300 medalles i 500 diplomes. La Delegació Espanyola va aconseguir una medalla i 3 diplomes. Aquestes xifres hem de pensar si són les que la població voldrà". Davant d'això, Cherta va dir que "hem de començar ja a treballar si volem tenir resultats. No tenim instal·lacions de gel. Només tenim 13 pistes a tot el territori espanyol on es pot practicar l'esport de gel de competició. Som l'única federació esportiva d'esports olímpics a Espanya que no disposa d'un centre d'alt rendiment i que, per tant, ha d'enviar els seus esportistes d'elit a l'estranger". En aquest sentit, "un esportista que va als Jocs ens costa, cada any, 150 mil euros. De subvenció ordinària estem sobre els 800.000

euros. Això significa que podem portar 6 esportistes als Jocs.”, i per comparar, va dir que “Itàlia va fer 17 medalles amb un pressupost de 8 milions”.

Per tancar la primera taula va intervenir el president de la Federació Catalana d'Esports d'Hivern, David Samper, que va començar explicant que el 2012 vam començar amb el Pla Estratègic d'Esports d'Hivern. Nosaltres ho hem aplicat, hem desenvolupat esportistes. Tenim 52 tecnificats a la Federació Catalana i més de 10 entrenadors en plantilla.”, però tot i ser aquest l'objectiu, “les dificultats que tenim perquè un esportista, després de la seva carrera professional, pugui tirar endavant econòmicament són moltes. El problema és que molts esportistes se'ns queden pel camí molt abans d'arribar a la maduresa esportiva perquè no es poden situar econòmicament amb una base estable durant la seva carrera professional”. També va comentar com “és un gran avantatge situar els Pirineus al món. No només els JJOO sinó tots els esdeveniments esportius que suposa”, i que “necessitem incrementar molt més la base d'esportistes de la piràmide. Si en tenim 20, arribarà a dalt 1. Si en tenim 50 n'arribaran 2”.

La segona taula va tractar sobre si “Els Jocs Olímpics d'Hivern són una oportunitat per al territori?”. La primera a parlar a través d'un vídeo va ser la síndica d'Aran, Maria Vergés, que va començar dient que “des del Conselh Generau d'Aran hem apostat des del primer moment per aquesta futura candidatura dels Pirineus com a seu olímpica dels jocs de hivern 2030”. Això és així perquè creiem que aquesta candidatura és una oportunitat d'or per posicionar el Pirineu i la Vall d'Aran com a territori de referència en matèria d'esports de neu, i per tenir un desenvolupament econòmic i social d'acord amb el món actual, amb les aspiracions i reptes que tenim i que per desgràcia en les darreres dècades no hem tingut”. Vergés va criticar la desigualtat existent entre territoris a Catalunya, dient que “a ningú se li escapa que el Pirineu porta ser un territori oblidat i desamparat en els darrers 30 anys”, i que “aquests jocs no poden ser l'excusa o instrument perquè aquestes inversions i reclamacions que els pirinencs i pirinenques portem reclamant fa temps arribin a casa nostra”. Tot i això, ha remarcat que “però segur que són un gran instrument per accelerar aquests recursos i tant de bo no calgués fer uns JJOO perquè les inversions arribin al nostre país. Però malauradament no arriben”. Per tant, va dir que “estem convençuts que pot ser l'impuls que Pirineu i Aran necessiten. El món rural, la muntanya, no pot continuar sent un mirall màgic destinat a acollir la gent de ciutat que els caps de setmana necessita escampar-se. La gent del Pirineu necessitem tenir les mateixes obligacions, però també els mateixos drets que la gent de la resta del territori”.

Ricard Font, secretari del Departament de Vicepresidència de la Generalitat de Catalunya, també va intervenir per vídeo, deixant clar que “les oportunitats que ens poden donar uns JJOO seran les que nosaltres decidim. Si decidim que això és una oportunitat per al turisme del Pirineu, ho serà. Però si decidim que això serà una oportunitat per a les indústries agroalimentàries, ho serà”. Almenys, al final “és molt important que tinguem una estratègia de desenvolupament econòmic, social i ambiental sostenible sòlida i ben definida”.

La darrera intervenció per vídeo la va fer Josep Maria Peus, president de la Reial Federació Espanyola d'Esports d'Hivern, que va començar dient que “des de la Federació Espanyola SpainSnow sempre hem entès que els esports d'hivern han estat i són motor i eix transversal de tot el desenvolupament socioeconòmic i de cohesió social dels pobles i valls de muntanya”. Per

tant, segons Peus “hem de treballar perquè al nostre país, al nostre territori i al Pirineu tinguem líders, gent com Queralt Castellet o Quim Salarich, dos exemples de dos catalans creats a la Molina que ara mateix són líders dels nostres xavals i esportistes”, i que “els JJOO el 2030 al Pirineu serien l'excusa perfecta per crear un punt d'inflexió per un canvi de model esportiu. Cal copiar l'exemple de Barcelona 92 a l'estiu. Des d'aleshores, els esports van tenir una evolució històrica. Això és el que els esports d'hivern necessiten”.

Francesc Guillaumet, director del Matí de Lleida, va ser l'encarregat de moderar aquesta segona taula de debat, de la qual la primera a parlar va ser Maria José Erta, presidenta del Consell Comarcal de l'Alta Ribagorça. Guillaumet li va preguntar “si creus que si se'n tira endavant la candidatura seria el moment que es pugui arreglar l'eix pirinenc, que fa molts anys que està abandonat”. Erta va respondre que “els Jocs són una oportunitat d'or per al Pirineu. Han de ser sostenibles i no han de generar infraestructures casuals, sinó infraestructures de retorn, àmpliament reivindicades com són les xarxes viàries o telecomunicacions. Creiem que els JJOO poden accelerar aquestes infraestructures que són vitals pel Pirineu”.

Gerard Esteva, president de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya (UFEC), va començar elogiant la fundació, dient que “aquesta jornada, amb aquesta transversalitat i amb la importància dels ponents significa un lideratge que ha mancat i que venim reclamant des del teixit esportiu des de fa molt de temps. És un gran espai de consens que mai no ha estat i que esperem que amb aquest lideratge que estàs exercint des de la FRC es pugui traspasar als altres àmbits”. Pel que fa a la candidatura, Esteva va dir que “el principal repte i oportunitat que tenen els JJOO és que qualsevol pugui gaudir de la muntanya. La muntanya no ha d'estar limitada als que tenen recursos o als que viuen al costat. Deu ser un bé patrimonial”. Per tant, segons Esteva “cal popularitzar i democratitzar la muntanya i els seus esports”, i que “la igualtat també és això, que qualsevol pugui gaudir de la muntanya”.

Fernando Sánchez, alcalde de Canfranc, va comentar com “els JJOO són una grandíssima oportunitat per al Pirineu, per als que vivim a la muntanya”, ja que “es parla molt de sostenibilitat, però l'animal que corre més perill a la muntanya per viure tot l'any és l'humà. Tenim un problema seriós de despoblació”. Sánchez va fer una crida a la unió i al diàleg, ja l'alçada política: “Us demanem que els polítics es posin d'acord perquè els alcaldes ens posaríem d'acord ràpidament. Fem una gran candidatura, la podem fer i guanyar. Deixem-nos de ximpleries, units som molt més forts i la marca Pirineus sortirà molt reforçada ja només amb la candidatura. Si ho aconseguim, molt més”.

A la sessió de la tarda, el primer a intervenir va ser Pere Miró, director general adjunt del Comitè Olímpic Internacional (COI), que ho va fer a través de vídeo. Segons Miró, “els JJOO del present i del futur han d'estar al servei d'una ciutat, territori o país com a motor d'un projecte de desenvolupament a mitjà i llarg termini”.

Ander Mirambell, esportista olímpic de Skeleton, va apuntar com “quan la gent vol uns JJOO els esportistes ho notem. Quan algú vol que hi hagi la festa de l'esport a casa seva, es nota”. A més, va recalcar el paper de les federacions i institucions esportives, ja que “quan parlem d'esportistes ens veu a nosaltres, a esportistes que sortim a la tele i que competim. Però els

esportistes que estem a dalt de tot de la piràmide d'elit som conseqüència de la feina que hi ha darrere de les federacions". Tot i això, "si volem tenir uns JJOO hem de tenir un projecte esportiu prou competitiu que generi esportistes de nivell". En aquesta línia, Mirambell va defensar més inversió, ja que "quan parlem de de JJOO la paraula que ens ha de venir al capdavant és esport, i esport significa inversió i que l'esport arribi a tothom. No només als que estem a les federacions, sinó als programes que hem fet perquè els col·legis puguin anar a la neu, per exemple. Que en comptes de ser 14 esportistes en siguem 100". Tot i això, ha matisat que "els JJOO han de ser per l'esportista, sí, però també per la societat. Hi ha d'haver una herència, hi ha d'haver alguna cosa més que una competició de 15 dies, i això és un programa molt més complex que els jocs".

L'entrenadora de joves promeses i exesportista, Sandra Gómez, va explicar el dur inici que van tenir per establir-se com a disciplina esportiva, com "actualment tenim més de 15 nois i noies en copa del món. Això és fruit del treball de les federacions, dels esportistes, i creiem que aquest és el camí que cal seguir en totes les disciplines; començar amb gent jove, amb un grup de treball i no només amb un esportista, i intentar eixamplar la base perquè arribin més esportistes al capdamunt de la piràmide". A més, va fer referència als valors que transmet l'esport, molt importants per a ella, ja que "l'esport és educació, són valors. No hi ha res més al món que pugui mostrar tan evidentment com la tolerància, el respecte, la companyonia, el sacrifici, la constància, la disciplina... Si a la nostra societat hi ha nens i nenes que creixen amb aquests valors això representarà una societat millor en un futur".

Un dels esportistes que entrena Sandra Gómez és Nil Llop, campió de patinatge de velocitat en gel i rodes, que va fer referència a la manca d'instal·lacions esportives i inversió a Espanya en aquest tipus de disciplines, ja que "per desgràcia he hagut de deixar casa meua i la meua gent per poder practicar i desenvolupar aquesta passió, que és el patinatge de velocitat. Per mi seria un somni que es puguin dur a terme aquestes olimpíades. Ja no només per a mi sinó per a tots els petits que venen".

L'últim a parlar en aquesta taula va ser l'esportista paralímpic i medallista d'esquí alpí als Jocs Olímpics d'hivern del 2014 a Sotxi, Gabriel Gorce, que va iniciar la seva intervenció dient que "l'esport paralímpic està ajudant més del que ens imaginem. Per mi l'esport paralímpic és moltíssim. Això més enllà de ser política, economia o aixecar un país és un sentiment". A més, va esmentar com no tenien les sigles dels Jocs Paralímpics en el títol de l'acte, i com sovint la societat no és conscient ni té en compte els paralímpics. Segons Gorce, "és important donar valor al paralimpisme. No sé si algun dia arribarem a veure una convocatòria on surti JJOO-PP, però espero que pugui servir perquè tots, d'alguna manera, aprenguem". ens donar valor al paralimpisme. No sé si algun dia arribarem a veure una convocatòria on surti JJOO-PP, però espero que pugui servir perquè tots, d'alguna manera, aprenguem".

La quarta i última taula del dia tenia com a lema "Oportunitats i riscos dels Jocs d'Hivern", i la va moderar Òscar Ordeig, diputat al Parlament de Catalunya, que va apuntar com a "Catalunya, al llarg dels anys ha estat una potència mundial amb la pràctica esportiva. Això ha tingut un impacte econòmic, social, cultural, en infraestructures i en pensar el país que volem a través de "l'esport molt important". Per tant, aquests JJOO han d'estar immersos en aquest caràcter que

tenim els catalans i catalanes cap a l'esport, i hem d'intentar fer el possible perquè la pràctica esportiva sigui accessible pel conjunt dels ciutadans”.

Aureli Bisbe, president de l'Associació Catalana d'Estacions d'Esquí i Activitats de Muntanya (ACEM) dedicada a la promoció i la difusió del sector turístic de l'alta muntanya i l'esquí, va apuntar com, fent referència al lema de la taula de debat, “ els JJOO són una oportunitat per millorar les condicions de vida al Pirineu”, ja que “si no hi ha jocs, o no hi ha intenció de jocs, costarà molt que hi hagi inversions al Pirineu”.

Xavier M. Triadó, vicerector d'Economia i Organització d'Empreses de la UB i director del màster de Gestió Esportiva, va basar la intervenció en plantejar dubtes i reptes que suposen aquests JJOO. Per començar, va aportar dades dient que “l'impacte econòmic d'uns Jocs d'Hivern no és clar. No és l'impacte d'uns JJOO. Uns JJOO fa créixer el PIB entre un 1, 2 o 3%. Amb uns jocs d'hivern, depèn de com les muntanyes et queda un cert excedent a curt termini. Però a mitjà termini sí que et genera oportunitats”. Alhora, va dir que “és una oportunitat que, com totes, l'hem de saber aprofitar. Però per poder-la aprofitar cal tenir un bon pla, que crec que hi pot ser. Però cal tenir en compte l'entorn econòmic”, que no és gaire favorable. A més, “per poder fer una idea, no només cal la idea, sinó també la gent, i la gent la tenim. Tenim professionals que poden tirar endavant aquest projecte”.

Per la seva banda, la responsable de l'Entitat Mas que Sostenible, Ana Vallejo, va recalcar que “cal valorar els riscos. No crec que sigui dolent valorar els riscos. Crec que és una oportunitat per poder repensar les coses en un moment clau”. A més, va diferenciar dues coses: per una banda, sobre el desenvolupament del Pirineu, va dir que “que hagi d'estar lligat el desenvolupament dels Pirineus amb uns JJOO em sembla injust”, ja que “hem de pensar en un desenvolupament dels Pirineus independentment de JJOO o no. Quan tinguem un gran esdeveniment, el que farà és reforçar aquest pla de desenvolupament”. En aquest sentit, va apuntar com “hem de començar a pensar com plantejarem uns jocs en un ambient que no és el que tenim ara. Ens hem d'adaptar aquests esports”.

La presidenta del Consell d'Administració de Ferrocarrils de la Generalitat experta en temes de sostenibilitat, Marta Subirà, va expressar que “els JJOO han de ser un exemple, i han de poder dir que som capaços de fer els JJOO i els Paralímpics d'Hivern més sostenibles de la història , si és que Catalunya així ho decideix. Nosaltres com a FGC fem el que ens encomana el Govern, i estem preparats per fer-ho amb tot l'esforç possible”. A més, va parlar sobre la diferència de dimensió entre Barcelona 92 i els Jocs d'Hivern, dient que “no hi té res a veure, i això distorsiona el debat. Per tant, cal fer un esforç de comunicació important a nivell de números, de quanta gent realment participa als JJOO d'Hivern per no distorsionar la visió i adonar-nos que és una cosa molt més acotada i petita”.

Enric Truñó, regidor d'Esports, Turisme i JJOO de l'Ajuntament Barcelona (1979-1998), assessor de Presidència de Torino 2006 i comissionat d'alcaldia de la Candidatura Barcelona-Pirineus 2022, va plantejar preguntes al voltant de la viabilitat del projecte per fer front a els reptes que suposen: “amb el context ambiental que tenim, som capaços de pensar uns JJOO d'Hivern amb emissions 0? Serem capaços de posar tota l'energia verda?”. Davant d'això, va dir que jo no vull

que l'esport contribueixi a l'escalfament global del planeta. Per això hem de treballar molt bé i estudiar de debò els requeriments; que no ho hem fet fins ara”.

La cloenda de l'acte va anar a càrrec del primer tinent d'Alcaldia de l'Ajuntament de Barcelona, Jaume Collboni, i de Miquel Iceta, ministre de Cultura i Esport.

Collboni va defensar la candidatura dels JJOO d'Hivern 2030 perquè, segons ell, “Barcelona es mereix poder formar part d'aquesta candidatura i d'aquest somni olímpic per fer honor a la tradició de l'olimpisme de la ciutat de Barcelona”, i en segon lloc "perquè s'ho mereix per la perseverança que ha tingut per fer-la realitat". Segons el tinent d'Alcaldia, “Barcelona mereix aquests jocs i afegeixo: Catalunya els necessita. Per solidaritat amb el territori, amb els Pirineus. Perquè dotem de contingut sobre l'equilibri territorial. I perquè Catalunya necessita tornar a tenir projectes que uneixin els catalans”.

Miquel Iceta, per part seva, va fer referència a la fundació dient que “últimament té el do de l'oportunitat. Recentment van fer una sessió sobre el tema de la llengua i setmanes després emergeix un consens. Avui, sobre els jocs, i avui mateix ha sortit un consens entre Catalunya i Aragó per aquesta candidatura. La fundació és eficaç teixint consensos”. Pel que fa als Jocs Olímpics, va dir que “són projectes, oportunitats. Són somnis.”, i que davant d'això, “no tenim dret a privar aquest somni a les noves generacions de catalans, catalanes, aragonesos i aragoneses i del conjunt d'espanyols i espanyoles que els agraden els jocs d'hivern”. Així doncs, segons el ministre, “hem de presentar un projecte que sigui solvent. Hem d'anar tots plegats, hem de tenir unitat institucional. Hem de presentar un projecte que faci de la sostenibilitat un dels valors fonamentals”. Finalment, va opinar que “ho tenim bé. Tenim la base fonamental. Ara, podem fer-lo malbé. Està en dubte si tenim prou ganes, intel·ligència, solvència tècnica. Jo crec que en tenim. Sóc optimista. Si hi ha voluntat i disposició d'unitat la candidatura serà sòlida”.

29/04/2022 - Jornada “Una estratègia industrial per a Catalunya”

JORNADA
UNA ESTRATÈGIA
INDUSTRIAL
PER A CATALUNYA

Fundació
Rafael Campalans

Barcelona
29 d'abril de 2022
de 9.30 a 14h

 Casal Socialista
Joan Reventós
C. Pallars 191 · Barcelona

 Canal de Youtube de la
Fundació Rafael Campalans

Confirmacions: fundacio@fcampalans.cat
o bé tel. 93 319 54 12

En col·laboració amb el Grup Parlamentari. Coordinat per Alícia Romero i Òscar Ordeig. Es va fer a la Sala Ernest Lluch, al C/Pallars, 191 de Barcelona.

El passat divendres, 29 d'abril, la Fundació Rafael Campalans va organitzar, juntament amb el Grup Parlamentari Socialistes-Units per Avançar, les jornades “Una estratègia industrial per a Catalunya”.

L'encarregat de donar la benvinguda va ser el president de la fundació, José Montilla. El president va començar fent referència a les darreres activitats que ha organitzat la FRC, dient que “en els darrers mesos i sota el paraigües de la FRC hem tingut ocasió de reflexionar sobre les polítiques socials, la lluita contra les desigualtats, sobre l'ús social del català, sobre el sistema de finançament de l'autogovern i sobre els jocs d'hivern. Ho hem fet al mig d'un context molt difícil. Avui ho fem sobre indústria”. Per Montilla, “apostar per la indústria vol dir apostar per la innovació, per la recerca aplicada, per la qualitat de l'ocupació, per la formació, per la negociació col·lectiva, la recerca d'aliances, la internacionalització de la productivitat i la competitivitat, i l'obertura de la nostra economia”, i que “a més de treballar per l'increment de l'activitat industrial hem d'esforçar-nos perquè la nostra indústria guanyi autonomia estratègica”. Tot i això, ha matisat que “no es tracta de fer discursos ni pràctiques autàrquiques, però sí posar de manifest que convé reduir les nostres dependències en la mesura possible”. En aquesta línia, ha defensat que “ens cal més autonomia energètica, que ha de venir d'un major esforç de produir energia amb fonts renovables, i ens cal disposar de polítiques públiques més compromeses amb la indústria que volem”. Per fer això, el president creu que “els poders públics han de desenvolupar la seva capacitat regulatòria no per posar impediments, sinó per garantir l'interès públic”, i que “els governs han de crear les condicions pròpies per ajudar al desenvolupament industrial, i això vol dir estabilitat política i institucional, seguretat jurídica i cohesió social”. Així doncs, segons Montilla “Catalunya necessita potenciar la seva activitat industrial amb tots els

atributs que reclamem: una indústria oberta, global, competitiva, digital, innovadora, sostenible i socialment responsable. publico-privat".

La inauguració de l'acte va a càrrec del primer secretari del PSC, Salvador Illa, que va començar dient com en moments complexos com el que estem vivint "cal posar llums llargues", ja que "el món està canviant molt, i molt ràpid, amb canvis d'un abast que es fa difícil de calibrar", i va remarcar la importància d'actes com aquest. Per altra banda, Illa va recordar que "la indústria és necessària, sinó imprescindible, a l'economia catalana. És parla molt de l'economia dels serveis i del turisme, però la indústria és imprescindible per a l'economia catalana". A més, "la indústria va aparellada amb la tecnologia i la innovació", i que "una bona política industrial comporta una bona política d'innovació tecnològica". En aquesta línia, Illa defensà que "tot això no és fa en competència, com alguns s'entossudeixen, ni contra Espanya ni contra Europa. Es fa en col·laboració, sumant", ja que "sempre és millor fer les coses amb consens". En aquest sentit, el primer secretari va remarcar que "nosaltres, que estem per la política útil, dels acords i dels consensos, jugarem a favor, si és possible, per un pacte nacional de la indústria a Catalunya".

La primera taula de la jornada va tractar sobre "Quina estratègia industrial necessita Catalunya", i va ser moderada per Òscar Ordeig, diputat i portaveu d'Empresa i Indústria del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar al Parlament de Catalunya, que va contextualitzar la importància de la indústria, ja que "la política industrial és la política més important per generar ocupació de qualitat, progress econòmic. Cal capgirar la desindustrialització que hem patit els darrers 20 anys. El 19% de l'economia catalana és industrial".

Per la seva banda, el secretari general d'Indústria i PiME del Govern espanyol, Raül Blanco, ha recordat que "sortim d'una situació molt difícil de 2 anys de pandèmia que ha tingut un greu efecte econòmic, especialment a la indústria. , l'afectació de la guerra d'Ucraïna és molt rellevant". Si més no, matisà que "abans de la pandèmia ja teníem tendències de fons que hem de tenir en compte". Blanco explicà com "des del Ministeri estem seguint una política marcada pel Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència, pels dos eixos de transició ecològica i transició digital que ens marca la Comissió Europea, però també per aprofitar per tenir projectes de massa crítica connectats a nivell europeu". Segons el secretari general, "hem de reflexionar sobre com reforcem la nostra indústria perquè davant les amenaces i incerteses que tenim, sigui una pandèmia, una situació bèl·lica o una catàstrofe climàtica o un atac cibernètic, el que sabem és que darrere, la resposta sempre serà la indústria. Com més enfortim la indústria millor resposta podem donar a futurs reptes". També va criticar el Pacte Nacional per la Indústria, defensant que "ha de ser molt més concret. No pot ser una suma de polítiques on sumem des de la política forestal a la política de cooperatives. reals i hi hagi actuacions amb massa crítica a dins". Finalment, apostà per "estar presents en vectors on actualment no hi estem. La indústria, la tecnologia està lligada a l'energia, i el tema de les energies renovables és clau. , però això no tirarà endavant si no tenim darrere una política d'energies renovables consistent".

Elisabet Alier, presidenta d'ASPAPEL, va començar la seva intervenció fent referència a la desindustrialització que ha patit Catalunya les darreres dècades, dient que "veu donada, per una banda, per factors polítics, com la predisposició dels responsables públics a la poca participació i iniciativa de voler expandir i invertir en empreses industrials, no hi ha un acompanyament per

part de les administracions catalanes". En aquesta línia, va criticar les nombroses dificultats i pressions a què es veuen sotmeses les indústries al territori Català, i que "el Procés ha afectat la seguretat jurídica quant a normatives, i ha comportat molta deslocalització d'empreses. La pressió fiscal, les subvencions o incentius també afectin. Creues La Franja i el govern d'Aragó et donen totes les facilitats del món. A més, segons Alier "tenim molt poca competitivitat al camp mediambiental respecte la majoria de Comunitats Autònomes. La política mediambiental catalana és de les més restrictives de l'estat espanyol". Davant d'això, donà propostes de solucions: "primer, voluntat política i de l'administració pública, millorar la legislació mediambiental, millorar la fiscalitat i fer-la més competitiva, reduir la pressió fiscal, invertir i apostar per la sostenibilitat".

La directora gerent d'AEQT, Maria Mas, vaig estar d'acord amb la resta de ponents quant a les dificultats que té la indústria a Catalunya en diverses esferes, i que "necessitem acompanyar les polítiques industrials d'altres sectors, i hem de 'apostar per la regulació eficient'. Segons Mas, "necessitem estabilitat i continuïtat, seguretat jurídica, i hem d'evitar la sobre regulació per sobre d'estàndards que s'estan regulant a la Unió Europea".

L'última a parlar va ser Carme Poveda, directora d'Anàlisi Econòmica de la Cambra de Comerç de Catalunya, que va aportar algunes dades i matisos a algunes afirmacions de la taula. Un matís va ser que "no hem perdut pes industrial en els darrers 15 anys. L'activitat econòmica que genera la indústria ha crescut un 15% els darrers 15 anys, exactament igual que el PIB. Ara bé, si mirem en termes d'ocupació, hem perdut 195.000 llocs de treball, del 22% de l'ocupació al 17%, i encara continua baixant". És a dir, "les indústries estan mantenint la facturació reduint llocs de treball. Això és atribuïble a la robotització i digitalització. Si aquesta pèrdua d'ocupació queda compensada per un increment de l'ocupació en altres sectors vinculats a la indústria, com està passant, perdem ocupació a la indústria però n'hem guanyat en sectors que depenen de la indústria". Així doncs, segons Poveda no tot és tan negatiu com sembla. A més, ha defensat que "tenim una gran oportunitat a Catalunya, i és que els negocis industrials apostin pels serveis intensius en coneixement, a banda del que és la manufactura tradicional. Això té a veure amb 3 fenòmens emergents però que seran la clau la propera dècada: la servitització de la indústria, la indústria 4.0 i el back shoring". Amb tot, Poveda creu que "els governs han d'estar preparats i fer política industrial basada en oferir talent, treballadors qualificats; ecosistemes d'innovació flexibles i integrats; aliances i xarxes entre empreses de la cadena de valor;".

La segona taula de l'acte va portar per títol "Innovar o morir", i va ser moderada per Alícia Romero, portaveu del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, que va començar fent referència a la importància que té Catalunya al món de la recerca, doncs "Catalunya és excel·lent en recerca. Representem el 0,1% de la població i produïm l'1% dels papers mundials". No obstant, segons Romero "no n'hi ha prou només amb la recerca. Hem de ser capaces que aquest coneixement que generem impacte en el teixit econòmic". Així doncs, va fer referència a la necessitat que el talent i l'excel·lència que tenim al camp del coneixement i la recerca no es quedi només al món acadèmic o marxi del país, sinó que l'aprofitem i l'inserim dins el mercat per tal d'aprofitar-lo, ja que "no només s'innova a les universitats o als centres tecnològics i de

recerca. S'innova a les empreses. De fet, als països com Alemanya els 70% de la seva innovació la fan les empreses".

En aquesta línia va parlar el professor d'ESADE i director del Center for Innovation in Cities, Esteve Almirall, doncs "la ciència és global, internacional. En canvi, la innovació és local. Necessites una cultura d'agregació que hi sigui. Pots generar molta ciència, però l'aprofita qui la paga. I aquí això no és fa. Construir aquesta cultura no veu donat, és alguna cosa que cal fer". A més, ha apuntat que "hi ha dues maneres d'innovar: innovacions que responen al mercat, quines solucions problemes o necessitats que té el mercat, i una segona manera, que és inventar alguna cosa nova. Bona part de les empreses que tenim aquí responen a dinàmiques de mercat", i això és una cosa que s'hauria de canviar.

Agustí Segarra, catedràtic d'Economia Aplicada a la URV, va començar fent referència a la necessitat de conceptualitzar correctament, ja que "hem de fer un esforç per aclarir conceptualment. que cal fer per aconseguir saltar de nivell", al·ludint a l'R+D. També va alertar de no cometre l'error de voler seguir models que han funcionat a Europa al peu de la lletra, ja que "necessitem unes polítiques d'innovació dins del marc europeu, però no igual a països que pràcticament estan al 3% com Alemanya". Així doncs, Segarra vaig dir que "hem d'agafar sistemes d'innovació com l'alemany com a referent? Sí, és un sistema modèlic. Però hem de fer-ne una versió mediterrània". Segons el catedràtic, "som un país que per cultura i tradició ens costa molt dissenyar polítiques d'amplis consensos i polítiques de llarg termini, i la innovació és persistència. a la inversa".

Per la seva banda, Pedro Mier, president d'AMETIC, va fer una defensa pel lideratge de l'empresa privada al sector de la innovació, ja que "tenim una visió anticuada". Això és així, segons Mier, perquè "la innovació va de velocitat. Si esperes que sigui la universitat qui creï coneixement, després a través de les oficines, que facin la transferència a través dels centres tecnològics, que li faci arribar a l'empresa ... pel camí t'ha passat tothom per l'esquerra. Aquest model no serveix. S'ha d'innovar amb les empreses, en col·laboració i que sigui el mercat qui faci tracció". Segons Mier, "necessitem empreses industrials i iniciatives que naixin per perdurar. El que té impacte al país són els emprenedors que volen crear empreses que perdurin, no una sola empresa que triomfi". Mier vaig dir que "s'ha de col·laborar, treballar en xarxa i innovar des de les empreses, no per a les empreses".

L'encarregada de tancar la segona taula va ser Anna Casals, directora d'innovació de CELSA, que va defensar que se separi el concepte innovació del de R+D. Segons Casals, "hauríem de ser capaces que la innovació tingués uns reglaments i una manera de quantificar-se per si sola, perquè és suficientment important i no necessita anar enganxada de cap investigació o desenvolupament". A més, va apostar per la necessitat de crear una xarxa col·laborativa a tot el teixit industrial, ja que "sinó no ens sortirem" a l'hora d'innovar i complir amb tots els requisits normatius i reptes que ofereix el futur, com la sostenibilitat. A més, vaig dir que "les innovacions més disruptives no neixen d'un sol, neixen de la col·laboració, d'una xarxa".

L'última taula del dia va ser la "d'El repte energètic per la indústria del futur", moderada pel periodista de La Vanguardia, Antonio Cerrillo.

Emiliano López Atxurra, president de Petronor, va iniciar la seva intervenció parlant sobre la transició energètica, dient que "l'energia no és Disney, l'energia és desenvolupament industrial, desenvolupament econòmic i cohesió social. Des d'aquesta consideració, l'energia, la transició i el procés de descarbonització ha d'estar associada, ineludiblement, a estratègia tecnològica i estratègia industrial. En cas contrari la transició energètica és un conte". En aquesta línia, vaig dir que "és molt important que el concepte d'energia estigui associat no a un concepte ideològic sinó a un concepte de competència, innovació i neutralitat tecnològica". A més, ha explicat que "estem evolucionant amb l'energia en termes multienergètics amb l'objectiu de descarbonitzar-nos, d'emissions 0 per al 2050, perquè el 2050 es construeix ara. I, o es fan inversions ara o el 2035 no existirà. tenir-ho clar".

El president d'ENAGAS, Antoni Llardén, va explicar com "tenim un nou paradigma europeu si parlem d'energia", ja que "si haguéssim fet aquesta conferència fa 3 mesos no diria això. El nou paradigma és conseqüència de la invasió russa a Ucraïna, i el 8 de març surt una declaració d'intencions de la UE que modifica radicalment com la UE veu el món de l'energia". Això és important perquè "la UE mai ha tingut una política energètica comuna. Aquesta manca de visió ara l'estem pagant molt cara. A partir d'ara, què diu la UE? i solidària, i te 3 pilars: transició energètica, la seguretat de subministrament i sostenibilitat econòmica (preus)". Així doncs, segons Llardén, "la UE, amb les darreres decisions que ha pres ha decidit quines són les taxonomies verdes i ha donat una via d'entrada d'acceptació on hi ha per un costat el nuclear i per l'altre el gas natural, entenent el gas natural com un agent de transició".

Virgínia Guinda, vicepresidenta de Foment del Treball, va començar defensant que "s'ha de revisar l'estratègia de descarbonització de la indústria perquè fins ara el que notem és que, des del punt de vista ideològic, anàvem molt bé, però la tecnologia que quadra amb aquesta ideologia sí que cal revisar-la". Guinda va explicar que per dur a terme la descarbonització de les indústries cal un procés llarg i complicat, i que la societat a vegades no n'és conscient. En aquesta línia, vaig dir que "un dia podrem comptar amb una tecnologia basada en la producció in situ d'hidrogen verd, però per això falten més de 10 anys. Mentrestant, la ruta que marquem ha d'assegurar que no perdem la indústria que tenim".

Va cloure la jornada Raül Blanco que va agrair als ponents i al públic assistent les seves valuoses intervencions i animar a tothom que tingués interès a fer aportacions sobre el tema perquè s'està preparant un document sobre la indústria a Catalunya.

27/05/202 - Acte “Reduir les Desigualtats a Catalunya”

JORNADA

**REDUIR LES
DESIGUALTATS
A CATALUNYA**

Barcelona
27 de maig de 2022
de 9.30 a 13.30h

 Casal Socialista Joan Reventós
C. Pallars 191 · Barcelona

 Canal de Youtube de la
Fundació Rafael Campalans

Fundació
Rafael Campalans

Confirmacions: fundacio@fcampalans.cat o bé tel. 93 319 54 12

En col·laboració amb el Grup Parlamentari. Coordinat per Raül Moreno. Es va fer a la Sala Ernest Lluch, al C/Pallars 191 de Barcelona.

Divendres passat, 27 de maig, la Fundació Rafael Campalans va organitzar la jornada "Reduir les desigualtats a Catalunya", amb la col·laboració del Grup Parlamentari Socialistes- Units per Avançar, el passat divendres 27 de maig al matí.

El president de la fundació, José Montilla, va donar la benvinguda a la jornada anotant que "reprenem la reflexió sobre les desigualtats i la urgència de les polítiques socials, i ho fem a partir de les dades de l'anàlisi que proporcionen el conjunt d'Informes Socials de la Fundació Rafael Campalans". Montilla ha apuntat que "malgrat totes les dificultats, tenim dades que són motiu d'esperança: l'increment de persones cotitzants de la SS, la disminució de l'atur, l'increment dels contractes indefinits, així com les previsions de creixement". Així doncs, per al president "això ens permet entreveure un horitzó de recuperació". Almenys, seguim tenint força desigualtats i injustícies socials avui dia, per la qual cosa "necessitem recordar que la desigualtat i la pobresa constitueixen una flagrant injustícia social que, per a nosaltres, és absolutament inacceptable. Creiem que els éssers humans, pel simple fet de ser-ho, són iguals en drets i deures. Per això totes les persones han de gaudir de les mateixes oportunitats per al desenvolupament del seu projecte de vida". A més, Montilla ha dit que existeix una crisi de desconfiança amb les institucions i polítics per part de la societat, i "sense confiança en el sistema democràtic, el sistema entra en crisi i pot col·lapsar. Aquest repte ha d'interpel·lar tots els governs i tots els nivells de l'administració. A casa nostra el primer que s'ha de sentir interpel·lat és el govern de Catalunya". Seguint en aquesta línia i al·ludint al govern català, el president de la fundació va defensar que "el nostre propòsit amb aquests actes és contrastar opinions i punts de vista, teixir aliances i construir ponts d'entesa, que força falta ens fan al nostre país".

Tot seguit es va donar pas a la taula de diàleg entre el primer secretari del PSC, president del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i cap de l'oposició, Salvador Illa, i l'expresident del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero.

Per la seva banda, Salvador Illa va fer referència a la feina que porta realitzant la fundació des de començament d'any, organitzant jornades sobre les principals problemàtiques que afecten el país, com la llengua, els Jocs Olímpics d'Hivern, o la sequera: "Hem organitzat diferents jornades sobre temàtiques rellevants per a la societat catalana per parlar, per escoltar-nos. No estan fetes en clau de partit ni d'una sola família política. Intentem ajuntar gent amb visions diferents però que es poden escoltar i arribar a acords". Illa va fer referència a com la pandèmia "ha accelerat molts processos de canvi, que ja estaven en marxa, però que s'han vist accelerats", sobretot les desigualtats. Alhora, ha remarcat com aquesta acceleració ha comportat que sorgeixi un sentiment comunitari per fer front a situacions com la generada per la pandèmia, i que les institucions europees "han sortit enfortides". Finalment, segons Illa, "per reduir les desigualtats la fiscalitat és molt important, i em sembla que es camina en la direcció correcta quan l'OCDE es planteja una taxa mínima d'impost de societats".

En aquest intercanvi d'idees i punts de vista, l'expresident del govern espanyol, J. L. Rodríguez Zapatero, va iniciar la seva intervenció comentant com "És significatiu que la democràcia, que nació empesa pel valor de la igualtat com a gran concepte i aspiració política", aquesta igualtat ha quedat ara en segon pla, en comptes de posar-lo damunt la taula com a concepte constitutiu". Zapatero va fer referència a l'ideal d'una "societat de semblants" a nivell d'igualtat, ja que al seu parer, "en l'esperit revolucionari de les democràcies hi ha un rebuig al privilegi i al luxe com una manera de ser de la democràcia, perquè una societat de semblants no accepta desigualtats exorbitants". En aquesta línia va defensar que "no podem seguir percebent que la pobresa i la riquesa no tenen límits. No és racionalment comprensible ni assumible des de la perspectiva de l'ideal democràtic". També va fer esment a la pandèmia i la resposta que va donar Europa, dient que "segueixo sent europeista convençut. És el procés civilitzatori més avançat de la història perquè uneix països, suma diferents. a la pandèmia i els fons Next Generation".

La primera taula de debat va tractar sobre "Una economia pensada per reduir les desigualtats", i va ser moderada per la directora de la Fundació Ajuda i Esperança i diputada socialista a Corts Generals 2004-2015, Esperanza Esteve, que va introduir la temàtica dient que " les desigualtats no existeixen perquè sí, sinó que són una construcció social que neix de les forces que existeixen entre l'estructura de la governança i els poders que tenen les empreses a nivell global, que s'orienten el guany i no a la redistribució. existeixen aquests poders, també hi poden haver contrapoders".

El professor de filosofia jurídica i política a la UNED i director Adjunt de Future Policy Lab, Borja Barragué, va fer la seva intervenció per via telemàtica, explicant que "històricament hi ha dues maneres de fer front a les desigualtats, que són com el ciment Un cop es expandeix en una societat és molt difícil de retirar. Davant d'això, la redistribució és una molt bona mesura que l'Estat construeixi igualtat. La segona són mecanismes d'igualtat postproducció, un cop ja ha tingut lloc la desigualtat". Barragué va explicar els punts positius i negatius de tots dos,

defensant, tal com explica al capítol de l'Informe Social de la FRC, la importància de les mesures redistributives per combatre les desigualtats.

Carme Trilla, presidenta de l'Observatori Metropolità de l'Habitatge de Barcelona i de la Fundació Hàbitat3, ha explicat que "les nostres societats tenen consolidat uns sistemes de l'Estat del Benestar que són sòlids i que la ciutadania li reconeix el valor". Tot i això, el camp de l'habitatge no està inclòs en aquesta visió positiva". En aquest camp, segons Trilla, "tenim mancances permanents, sent el vector principal de desigualtat en les nostres societats". Trilla ha afegit que "l'habitatge és una desigualtat estructural, i ho tenim molt difícil per canviar-ho". Això és així ja que "tenim un parc públic i social pràcticament inexistent i ridícul de l'1,5% del total, quan la mitjana europea és del 18%. Amb un 1,5% és molt difícil assegurar habitatge per a la població que no hi pot accedir".

El conseller delegat d'Aigües de Barcelona, Felipe Campos, va explicar com funciona Aigües de Barcelona i quins projectes duu a terme a l'hora de combatre desigualtats, i va defensar que "és imprescindible que hi hagi una aposta clara per la cooperació públicoprivada i social, i que davant aquest nou escenari de transició que requereix el millor de tots nosaltres ens posem a treballar per trencar el cercle de pobresa i desigualtats". A més, va fer referència a la intervenció de Borja dient que "massa vegades el codi postal determina les oportunitats i la projecció de futur de les persones. En aquesta perspectiva de garantir que la igualtat d'oportunitats sigui per a tothom, cal fer incisió a la redistribució".

La segona taula del dia va tractar sobre "Sinèrgies amb el tercer sector i la societat civil per reduir les desigualtats", que va moderar la periodista d'El Periódico de Catalunya, Elisenda Colell.

La presidenta de la Taula d'entitats del Tercer Sector Social de Catalunya, Francina Alsina, va aportar un punt de vista més crític, ja que les dades ens apunten que "no havíem arribat mai a aquest país a un 30% de persones en situació de pobresa i vulnerabilitat". Segons Alsina això "és una xifra desesperant. I en aquesta època de pandèmia tenim 1 milió més de persones en situació de pobresa, i sabem que 350 mil persones són treballadors i treballadores pobres". Així doncs, per a la presidenta "és inadmissible que avui dia hi hagi tants mil·lionaris justament quan en tenim més pobresa i més desigualtats com mai. Les xifres que tenim al davant no criden l'optimisme, sinó tot al contrari".

Carlos Campuzano, director de Dincat, va fer referència a l'anàlisi redistributiva de Borja dient que "és interessant per abordar les desigualtats al nostre país, almenys per focalitzar-ho en dues qüestions". Un és "el mercat de treball, ja que una part substancial de les desigualtats s'explica per les taxes d'atur més altes que les mitjanes europees", i "pel percentatge de treballadors a temps parcial no desitjat", i un segon factor, que ha dit que és "els nivells de formació de la nostra població, que tenim taxes de fracàs i abandó escolar molt altes", cosa que genera "tenir una estructura productiva on tenim massa ocupació en sectors poc qualificats". També va fer al·lusió a la necessitat d'invertir més en l'educació i en l'acompanyament dels més vulnerables per reduir les desigualtats, ja que "un nen que visqui en una família pobra és més probable que acabi sent un pensionista pobre". Tot i això, "hi ha gestos del govern que van en direcció

adequada, però tenim 1 problema principal: hi ha un problema de gestió. La màquina de la Generalitat és una màquina gripada.

Finalment, el traductor, activista i exdiputat al Parlament de Catalunya, Lluís Rabell, va matisar com "la realitat de la pobresa, del 30% de població de Catalunya, es dona alhora amb una reactivació de l'activitat econòmica i amb un augment d'afiliacions a la SS". Així doncs, davant d'aquests indicadors de creixement de riquesa i producció veiem que "no existeix un automatisme a l'economia que garanteixi la reducció de les desigualtats". També va fer referència a la importància de l'habitatge, ja que darrerament estem veient com "s'està expulsant la pobresa de la ciutat cap a la Catalunya interior. La dificultat d'accés a l'habitatge de les rendes més baixes fa que s'expulsin famílies vulnerables cap a Ajuntaments que tenen pocs recursos per atendre dificultats socials". Finalment, ha defensat que "no només calen mesures redistributives, sinó també redistributives".

L'encarregat de tancar la jornada va ser un dels principals organitzadors, Raúl Moreno, portaveu adjunt del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i secretari de Polítiques Socials del PSC, que va dir als presents que "a tots ens uneix un objectiu comú: el nostre compromís per fer una Catalunya millor, fer que la gent visqui millor cada dia, menys desigualtat, més garantia d'igualtat d'oportunitats i no deixar-nos ningú enrere." Segons Moreno, "mai no serem una economia líder si no som capaços de reduir els nostres nivells de desigualtat, si no tornem a engegar l'ascensor social i la igualtat d'oportunitats. I això només es pot fer amb polítiques de governs progressistes decidits a acompanyar el nostre país a la transformació social i econòmica que necessita". Així doncs, segons el portaveu adjunt "hem de basar l'economia en la redistribució", però també "hem de tenir una formació de qualitat i potent; un sistema de salut fort amb més atenció primària, més atenció a la salut mental; sistema de feina que no permeti que seguim tenint famílies pobres que treballen; garantir l'habitatge i un sistema de protecció i de cura davant l'envelliment de la població". Finalment, Moreno va dir que "avui, la Fundació Campalans ha fet un exercici de posar el debat sobre la taula, i no serà l'últim. Necessitem que la política social estigui dins de les 5 columnes dels diaris, i avui, amb la seva col·laboració hem aportat un gra de sorra a aquesta gran muntanya que esperem que puguem construir".

21/06/2022 - Seminari: Intel·ligència Artificial Ètica en un Món Geopolític

Seminari conjuntament amb la FEPS. Es va fer a la Sala Ernest Lluch, al C/Pallars 191 de Barcelona.

Dimarts passat, 22 de juny, la fundació va organitzar, juntament amb la Fundació Europea d'Estudis Progressistes (FEPS) i la Fundació Pablo Iglesias, la jornada "Intel·ligència Artificial ètica en un món geopolític".

La benvinguda va a càrrec del primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya i Cap de l'Oposició, Salvador Illa, que va plantejar 5 qüestions. La primera, "la necessitat de posar llums llargues, de parar al replà d'aquesta escala per pensar i seguir pujant els graons de l'escala. I per això són molt convenients les jornades com les d'avui". La segona, que "vivim moments de molta incertesa i d'atac als valors europeus, de canvis de gran importància amb la guerra, la pandèmia però també de la disrupció digital. Davant d'això, l'important és posar la ciutadania a el centre, no les empreses o la tecnologia". La tercera qüestió segons Illa és que "estem davant la 4rta revolució industrial, i la IA té un paper d'accelerador molt important", i si bé "la IA ajuda a generar prosperitat no hem d'oblidar la reconfiguració de les relacions laborals que comporta, i per tant, dels drets laborals". La quarta és que "la IA ha de tenir límits. Estem a favor del progrés, d'avançar, a tenir tecnologies que ens millorin la vida, però ha de tenir límits ètics i d'equitat. I aquests límits els ha de fixar els institucions públiques, no les empreses". Per acabar, va fer una referència a Catalunya, dient que "teu bona ciència, magnífiques universitats, molt bons investigadors i empreses capdavanteres, però és necessari que les institucions els acompanyin".

En aquesta benvinguda també va participar la presidenta de la FPI, Maria Lluïsa Carcedo, que va començar fent referència a la sala on es va realitzar l'acte, 'Ernest Lluch', doncs "és un honor, perquè va obrir el camí del prestigi de la sanitat a el nostre país, el servei públic més ben valorat per la ciutadania i una de les polítiques públiques més reeixides de la democràcia espanyola". Carcedo parlà dels cingles que poden generar els avenços a IA, com ara "l'acumulació obscena de riquesa en alguns empresaris d'aquest sector i que són els més poderosos del món, en comparació amb la situació de pobresa i de desigualtat que s'està generant a el món". Així doncs, va plantejar com "des de la socialdemocràcia podem influir perquè això no generi desigualtats", i que "tenim l'obligació i la responsabilitat d'analitzar els canvis digitals, situar-los a la nostra òrbita, enfocar-los amb els nostres valors i objectius per crear la societat que volem, que sigui un motiu de progrés i no de regressió".

L'encarregat de la conferència inaugural va ser l'editor d'AI for Everyone? i professor de la Universitat de Westminster, Pieter Verdegem, que va explicar i introduir la temàtica de què és i com funciona la IA, els cingles que comporta i com es pot gestionar de forma democràtica. Així doncs, defensà "un accés equitatiu a la IA i els beneficis que ofereix. En una societat decent totes les persones haurien de tenir el mateix accés als avantatges que poden oferir", i que "la producció i l'aplicació de la Intel·ligència Artificial es han de democratitzar perquè tots els grups de la Societat siguin consultats i representats, evitant així l'exclusió. Per tant, la IA ha de representar tothom". Tot i això, segons Verdegem apuntà que "necessitem un debat més seriós, amb més matisos sobre els riscos i oportunitats de la IA. Necessitem perspectives crítiques sobre IA i preguntar-nos què és i què no és, quines visions existeixen i quin tipus d'IA volem i quina tenim".

La primera mesa de debat de la jornada, titulada "Desmuntant el mite de la regulació de la IA. Està Europa quedant-se enrere?" va ser moderada per Justin Nogarede, analista sènior de Polítiques Digitals de la FEPS, que vaig introduir als ponents i va plantejar preguntes pels ponents.

La primera a parlar va ser Laia Bonet, tercera tinenta d'alcaldia de l'Ajuntament de Barcelona, que va començar afirmant que "la IA pot liderar el canvi en com l'administració pública es relaciona amb els seus ciutadans. Amb la IA serem capaços de imaginar administracions proactives, anticipar-nos a les necessitats dels ciutadans i oferir un suport més gran als serveis públics", però també que "també hem vist com la IA pot discriminar contra comunitats i grups de la població que històricament han estat discriminats". Per evitar això, "Barcelona va presentar la seva pròpia estratègia municipal d'IA, que regula la IA als serveis municipals i promou estàndards ètics per a les empreses que operen a la ciutat en base a valors democràtics", ja que "hem d'assegurar-nos que la IA i els drets fonamentals vagin de la mà". Segons Bonet, "la UE s'ha establert com un agent que està generant normatives de supervisió i té un poder enorme per dissenyar què és el que és normal. Té una capacitat reguladora molt gran. Aquesta és la nostra arma per protegir el nostre mercat i les nostres regulacions, però també els nostres valors".

Brando Benifei, membre del Grup de l'Aliança Progressista de Socialistes i Demòcrates, Parlament Europeu, va explicar que "és molt important que connectem el treball legislatiu i executiu nacional i europeu per veure com podem aplicar normes que generin confiança i que els actors privats no utilitzin la IA per causar perjudicis a la ciutadania o per abusar de les dades o discriminar". Tot i això, "això significa que s'han de canviar moltes coses, i sobretot tenir una governança forta". Segons Benifei, doncs, "necessitem que l'ecosistema de la IA es desenvolupi, que sigui fort i potent, però també que els ciutadans sàpiguen que hem fet tot el que estava a la nostra mà perquè se sentin segurs".

La directora del think tank de Digital Future Society, Carina Lopes, va començar plantejant "hem d'entendre i plantejar quines normes s'han de dissenyar per una tecnologia que té molt potencial disruptiu i que pot canviar la manera d'interactuar i monitoritzar molts aspectes de la nostra vida". A més, ha apuntat que "un dels reptes més grans de la IA quant a la seva implementació social és la discriminació de grups específics i col·lectius vulnerables. És un gran repte. En tots els casos que s'han portat a judici en cap d'ells ha basat en la llei de discriminació".

Així doncs, “el primer que hem de fer és conscienciar les persones sobre què són els sistemes IA. Primer, que la gent entengui que són coses que estan al seu dia a dia, que no és una cosa abstracta, i hem de tenir més coneixements tècnics a les institucions”.

Helena Malikova, economista a la Direcció General de la Competència de la Comissió Europea, va començar explicant que “hi ha la narrativa d’una Guerra Freda quant a la IA, i que ens diuen Europa no té les capacitats d’IA que tenen Xina i Estats Units, i que hem d’escollir un bàndol. Però aquesta imatge és errònia”. Segons Malikova, “qui es beneficia d’aquesta narrativa? Les empreses, que voldran minimitzar les normatives que vinguin d’Europa, però també l’administració de Biden”. Per últim, va aclarir que “Europa ha estat sempre exportant una normativa digital brillant i de qualitat”.

La segona i última taula de la jornada va portar el lema de “És possible un altre enfocament? Descentralització i inversió pública a Intel·ligència Artificial”.

La primera intervenció va ser la d’Iban García del Blanco, membre del Grup de l’Aliança Progressista de Socialistes i Demòcrates al Parlament Europeu, que va apuntar que “la UE aspira convertir-se en una economia moderna, justa, sostenible, eficient en l’ús de els recursos i competitiva a l’escenari global, per això ha assenyalat la transformació transversal de tots els sectors i la seva adaptació a l’entorn digital com el gran objectiu per a aquests anys”. A més, matisà que “el nostre món és avui dia, per bé o per mal, digital. Precisament per això és tan important per a la UE fomentar el potencial que tenen les tecnologies per al benestar i la competitivitat d’Europa, i per controlar els riscos i prevenir les possibles conseqüències negatives”. Segons García del Blanco “tant al sector públic com al privat s’hauria de fer ús de la IA amb l’objectiu de beneficiar les persones i les societats, fomentant una implementació i un ús inclusiu de la tecnologia”.

Jesús Herrero Poza, cap de gabinet de la secretaria d’Estat de Digitalització i IA d’Espanya, va començar dient que “hauríem de valorar la importància del repte que tenim davant nostre, i és que hem d’iniciar-nos a la IA de manera diferent. gegants americans i asiàtics ho han fet a força del seu múscul propi. Nosaltres no tenim capacitat de competir si no unim fonts de dades, empreses, innovació, aprenentatges o professionals. És una oportunitat, per tant, per mostrar que hi ha un altre model de desenvolupament d’IA”. Segons Herrero “des del progressisme vam perdre el vocabulari, la capacitat de generar idees i de generar idees. Tenim l’oportunitat que des de les universitats incorporem el valor humà a l’impacte del desenvolupament tecnològic. Hem de regular-lo perquè el mercat no ha fet la seva feina El producte que va posar en circulació impacta de forma nociva, i al llunyà oest que s’ha creat no s’hi val tot. El mercat ara mateix està basat en l’eficiència del producte o la millora del servei. Ara nosaltres hem de dissenyar això en dimensió ciutadana”. Herrero vaig afegir que “els progressistes quan estem als governs enfoquem els reptes des de la construcció de drets. felicitat, d’una societat més sòlida, de societats que es protegeixen i es cuiden. I en això Espanya hi té molt a dir”.

Per part seva, Pieter Verdegem matisà que “hem de ser conscients que la IA és una tecnologia d’ús general, que impacta també en altres tecnologies i estructures de la societat, com l’electricitat. Una característica d’aquestes tecnologies és que es generen guanyadors i perdedors. Els guanyadors són les grans empreses tecnològiques, i amb aquesta pandèmia han augmentat molt els seus beneficis”. Així doncs, segons Verdegem, “hem de reinventar i buscar

alternatives. Vivim en un sistema en crisi i hem de traçar alternatives que reimaginin les possibilitats i camins possibles, especialment a nivell local”.

La cofundadora i directora general de Big Onion Tech, Montse Guàrdia Güell va defensar que “la gent jove vol treballar en alternatives, en empreses més petites i ecosistemes locals, no en multinacionals”, és a dir, regint-se més pels valors que pel benefici econòmic. A més, ha explicat que des de Barcelona “estem utilitzant el Centre de Supercomputació que tenim a Barcelona per començar a treballar en el desenvolupament de nous semiconductors, de fotònica, en maquinari. Això és important, perquè el poder informàtic serà menys car i més útil per a tothom. Quan pensem en IA pensem en programari, però aquest programari només pot funcionar si hi ha grans infraestructures, i qui les posseeixi tindrà més veu”.

A mode de clausura de la jornada va parlar la presidenta de la Fundació d'Estudis Progressistes Europeus (FEPS), Maria João Rodrigues, que va fer referència a Barcelona dient que “és un node europeu amb una creativitat digital que és la que necessitem per inventar un futur millor utilitzant les eines digitals”. A més, ha apuntat que “estem en un moment especial. La IA ens afegeix una fase nova de transformació digital amb molts potencials per millorar les nostres vides, però també amb riscos importants. Així que és una cosa que ens ha de preocupar i hem de prendre decisions. La IA no és una tecnologia neutra, i requereix que prenguem decisions socials i polítiques”. En aquesta línia, “hem de preguntar-nos quin és el tipus d'IA que hauríem de desenvolupar per proporcionar un millor accés al benestar per a tots els nostres ciutadans, i per garantir el nostre camí cap a un desenvolupament sostenible i la transició verda. Per aconseguir això necessitem governs democràtics potents amb sistemes de participació ciutadana forts”.

Finalment va parlar el president de la Fundació Rafael Campalans, José Montilla, segons el qual “el mercat és molt eficient per assignar béns i serveis però no ho és per garantir drets. I és aquí on ha d'estar Europa. I el nostre model d'IA, d'ús i de regulació té a veure amb aquest model europeu; un model que cal regular”. En aquesta línia, per Montilla “per garantir drets hi ha d'haver regulació, i això Europa segur que ho sabrà fer bé. D'una manera lenta, perquè Europa és lenta en la presa de decisions amb el seu sistema de cogovernança, però també és una garantia de que es farà bé”. Tot i això, “la regulació no ha de limitar el desenvolupament ni la innovació, no ha de ser desincentivadora, però ha de tractar de combatre la desinformació i la discriminació, que serveixi per generar una societat millor”. Per tancar, per Montilla “hem d'aprofitar les tremendes oportunitats que ens proporciona i ens pot proporcionar la IA en tots els plans de la vida: treball, salut, educació, lleure... per contribuir que la societat sigui més lliure, més democràtica i, també, més feliç”.

09/07/2022 - Jornades de reflexió sobre Seguretat “De l’acció global a l’acció local”

Es va fer a la Sala Ernest Lluch, al C/Pallars 191 de Barcelona.

El passat dissabte, 9 de juliol, la fundació va col·laborar amb el PSC a l'organització d'unes jornades de reflexió sobre Seguretat, que porta per lema "De l'acció global a l'acció local. Ciutats segures, ciutats cohesionades".

Núria Parlon, alcaldessa de Santa Coloma de Gramenet i coordinadora de les jornades, va donar la benvinguda i va presentar les diferents taules redones amb els respectius ponents. A més, a mode introductor i va apuntar com "a la ciutat de Barcelona 5 delinqüents acumulaven un total de 800 delictes lleus". Segons Parlon, "això necessita canvis, respostes dels que són a les institucions i que tenen la possibilitat de modificar les lleis perquè l'eficàcia policial sigui una realitat". Parlon també ha defensat que "hem de ser capaços d'incorporar les noves tecnologies i la intel·ligència artificial a l'organització de l'espai públic", i com això "porta implícits canvis que s'han de donar a l'hora de planificar les nostres ciutats per garantir aquesta seguretat".

A continuació donà pas a les intervencions d'inauguració, donant la paraula a Fèlix Bolaños García, ministre de la Presidència, Relacions amb les Corts i Memòria Democràtica del govern d'Espanya. Segons el ministre Bolaños, "la seguretat és un element més de l'estat del benestar. El més progressista és que les nostres ciutats siguin segures, que es pugui sortir al carrer sense por. Seguretat ciutadana però també la seguretat de tenir educació pública, sanitat pública i pensions". En aquesta línia, vaig dir que "al govern anterior es van perdre 13.000 efectius de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat. Nosaltres en 4 anys ja hem recuperat 10.000 efectius i hem aprovat una oferta d'ocupació pública de 5.000 més". Segons Bolaños, "quan parlem d'un país segur parlem d'un país amb un projecte de Seguretat Ciutadana públic. No volem una seguretat privatitzada".

El primer secretari del PSC i cap de l'oposició al Parlament de Catalunya, Salvador Illa, va defensar que "les polítiques de seguretat són polítiques socials perquè estan relacionades amb la convivència i la cohesió als nostres barris, pobles i ciutats, i és per això que són també polítiques progressistes. És un bé públic". Illa va fer al·lusió a l'actual govern català, reclamant al President Pere Aragonès "que complim allò que acordem. Que hi hagi un diàleg entre governs i entre catalans", ja que segons el primer secretari "el diàleg no està sent fàcil ni ràpid. Hi ha un conflicte polític, és cert, però volem un diàleg entre catalans que se sumi al diàleg entre

governos". Illa va acabar dient que "les polítiques de seguretat són polítiques d'esquerres, són polítiques importants, i ningú no ens ha de prendre aquesta bandera".

La ponència inaugural va anar a càrrec del director del Centre d'Intel·ligència contra el Terrorisme i el Crim Organitzat (CITCO), de la Secretaria d'Estat de Seguretat del Ministeri de l'Interior, Manuel Navarrete Paniagua, que va explicar la filosofia de treball a la lluita contra el terrorisme i el crim organitzat, i aporta dades i informació sobre la situació actual de la delinqüència. Navarrete va defensar que "tot i que pensem globalment, actuem localment, perquè la política de seguretat comença i acaba als municipis. La seguretat és una cosa que es fa amb el ciutadà, no és una cosa externa. La seguretat és de tots".

La primera taula rodona va tractar "Canvis legislatius per millorar la seguretat ciutadana: la multireincidència", i va ser moderada per Rubén Viñuales Elías, diputat al Parlament de Catalunya i candidat a l'Alcaldia de Tarragona, que vaig introduir el debat dient que "sense seguretat no hi ha llibertat, i sense llibertat no hi ha democràcia", i que "les mesures progressistes són les que realment treballen en pro de la seguretat".

Jesús María Sánchez García, degà de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, va començar fent una crítica, dient que la legislació actual contra la reincidència "és absolutament insuficient. No solucionarà la multireincidència. El 2019 teníem 36.124 delictes lleus, i la majoria d'aquests delictes es tractaven de petits furtis, i això no es toca ni es modifica el codi penal". Així doncs, segons Jesús María Sánchez García "crec que necessitem donar una ràpida solució al que ens està demanant la ciutadania. Que es penalitzin aquests petits delictes, com a delicte lleu, però amb subtipus agreujat, que permetria una mesura cautelar immediata de presó preventiva".

Per la seva banda, Ana María Martínez Martínez, alcaldessa de Rubí i secretaria de Comerç del PSC, va aportar una perspectiva municipal sobre aquest fenomen delictiu, dient que "el robatori multireincident ens costa a les administracions públiques 300.000€ a l'any, i 1.800 milions d'euros anuals al comerç, i això suposa". Segons Martínez, "aquesta multireincidència suposa un efecte crida de criminals i bandes organitzades que utilitzen aquests espais d'impunitat".

El diputat al Congrés dels Diputats i primer secretari de la Federació del Vallès Occidental Sud del PSC, Francisco Aranda Vargas, va compartir la feina que s'està fent des del Congrés dels Diputats en matèria de seguretat: "s'està fent una esmena que ve a donar un missatge: hi ha problemes enquistats que generen molta inseguretat i que preocupen molt la ciutadania i que cal solucionar, i alhora un missatge per als dolents i és que la impunitat es pot estar acabant". Aranda ha afegit que "és amb aquest petit delicte que s'estan lucrant organitzacions criminals i màfies".

La segona taula rodona del dia va tractar sobre "Modernització dels sistemes de seguretat local i respostes efectives a la problemàtica de les ocupacions. Experiències municipals", i va ser moderada per Eva Candela López, diputada al Parlament de Catalunya i secretari d'Habitatge del PSC, que vaig introduir els ponents i la temàtica a tractar: "en els darrers anys els veïns i veïnes de ciutats i pobles estem patint de forma intensa problemes de convivència a les comunitats de propietaris, i d'inseguretat als nostres barris. I molts d'aquests problemes es deriven d'ocupacions conflictives, incíviques, i en molts casos, amb accions delictives dins les habitatges

i locals ocupats". A més, "el nombre d'ocupacions han augmentat a tot l'estat en els darrers dos anys un 18%, i Catalunya és la CCAA amb més ocupacions de tot l'Estat amb molta diferència". No obstant, segons Candela "l'ocupació és un fenomen divers que cal analitzar molt minuciosament, destriant les diferents situacions que porten a l'ocupació i buscar i plantejar solucions. el perquè utilitza l'extrema dreta s'apoderi dels nostres barris i pobles".

En aquesta matèria, Antonio Balmón, alcalde de Cornellà i secretari d'Acció Institucional del PSC, va dir que "les polítiques de seguretat són polítiques universals, són comunitàries. Són polítiques públiques que afectin tothom". A més, matisà que "nosaltres no volem actuar contra les persones que ocupin, les persones vulnerables. Volem actuar contra les màfies, volem actuar per ajudar les persones que són violentades en el dret més bàsic, que és el de la vivenda".

Abigail Garrido Tinta, alcaldessa de Sant Pere de Ribes i secretaria de Moviments Socials del PSC, va començar dient que "avui, les expressions "ciutats segures, ciutats cohesionades" han d'anar més lligades que mai". Garrido ha explicat que "avui les ocupacions són molt diferents. No són les ocupacions per necessitat o vulnerabilitat familiar, sinó ocupacions amb un modus vivendi, amb uns cobraments". Garrido també va matisar que "lluitem contra aquestes ocupacions, però també necessitem canvis legislatius com la multireincidència. Necessitem mesures legals ràpides i eficients. Necessitem modernitzar la justícia perquè no ens permet actuar amb la contundència que caldria actuar".

El candidat a l'alcaldia de Lleida, Fèlix Larrosa Piqué, va començar dient que "els alcaldes ens hem trobat molts sols davant d'aquesta situació, i els cossos i força de seguretat estan absolutament capats quant a actuació". Segons Larrosa, el fenomen de l'ocupació il·legal "genera una extraordinària sensació d'inseguretat i de cabreig". Hi ha una fatiga de la ciutadania, hi ha una fatiga a la capacitat de donar solucions, de fer propostes, i per fer això necessitem l'empara de la legislació i amb uns cossos i força de seguretat empoderats".

Lídia Garrido Cos, tinenta d'alcaldesa de Seguretat Ciutadana i Civisme de Santa Coloma de Gramenet, va dir que "les ocupacions són a tot arreu igual de problemàtiques. Són de tipologia diferent, però són molt problemàtiques. I els veïns no entenen que no es hi pugui fer res". Segons Garrido, "és fonamental la col·laboració ciutadana. No podem tenir un policia a cada vivenda, però sí que podem tenir veïns que confiïn amb la policia, que sàpiguen que la policia respondrà a les seves demandes. Si confien, avisin i, per tant, s'actua. Per tant, necessitem una policia formada i amb eines per a que puguin fer la seva feina".

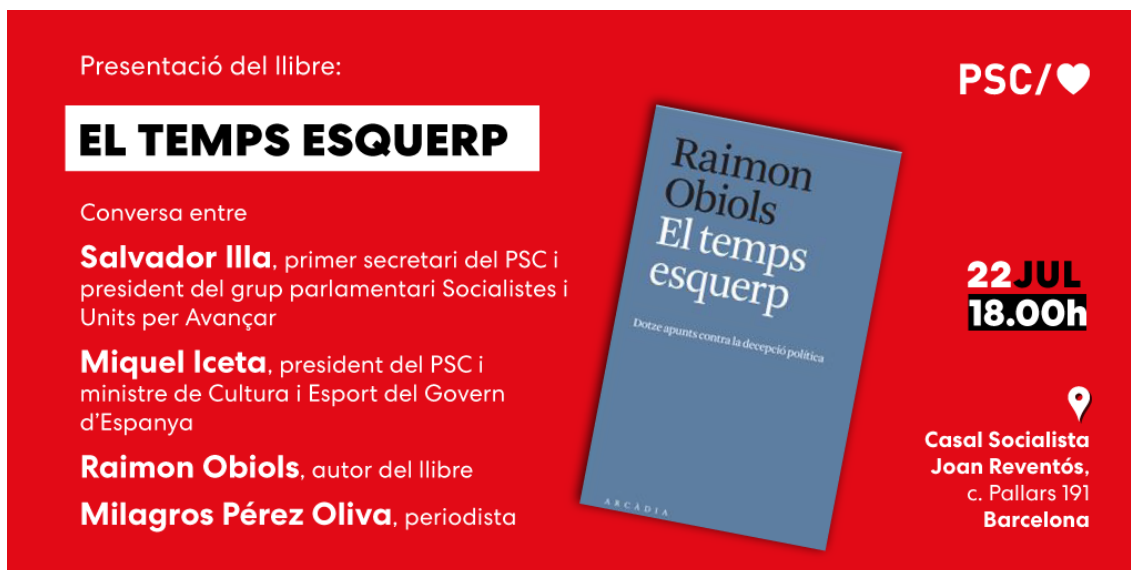
Per clausurar l'acte va tornar a intervenir Núria Parlon, alcaldessa de Santa Coloma de Gramenet i secretària de Polítiques de Seguretat del PSC, que digué que "l'acte ha estat un èxit des del punt de vista de despertar el debat, les reflexions i les propostes de millora. Aquesta no era una jornada d'autocomplaença per dir lo bé que ho fem, sinó per reflexionar d'un tema molt important des d'una perspectiva progressista i enfocada a blindar el nostre sistema democràtic i la cohesió social a les nostres ciutats". A més, segons Parlon "el PSC ha estat sempre un partit al capdavant de la transformació social, i la seguretat és un pilar fonamental d'aquesta realitat. La seguretat és un dret".

L'última intervenció va córrer a càrrec de Jaume Collboni Cuadrado, primer tinent d'alcaldia de Barcelona i viceprimer secretari de l'Àrea de Política Municipal del PSC, que explicà com al PSC

se'l qualificava en un article com al "partit de l'ordre". Davant d'això, Collboni digué que "un partit d'ordre és aquell que defensa que el que imperi no sigui la llei del més fort, aquell que no conviu amb la impunitat sense fer res, que defensa que l'espai públic ha de ser per tots i totes en termes d'igualtat, del que fa la seguretat i la cohesió la seva bandera de proposta electoral". Collboni defensà que "dir que política de seguretat és política social és l'equivalent a dir que les dones puguin caminar tranquil·les pels carrers a qualsevol hora del dia o de la nit, que les persones gais o lesbianes puguem anar agafats de la mà de la nostra parella pel carrer sense tenir por, posar-se al costat dels barris que més pateixen la inseguretat, que són els barris més vulnerables, i que efectivament, defensem els petits propietaris". Així doncs, Collboni afirmà que "el PSC és un partit d'ordre, és un partit d'esquerres, i és un partit que fa de les polítiques de seguretat un eix troncal de les seves polítiques socials".

22/07/2022 - Presentació del llibre "El temps esquerp", de Raimon Obiols

Presentació del llibre:

EL TEMPS ESQUERP

Conversa entre

Salvador Illa, primer secretari del PSC i president del grup parlamentari Socialistes i Units per Avançar

Miquel Iceta, president del PSC i ministre de Cultura i Esport del Govern d'Espanya

Raimon Obiols, autor del llibre

Milagros Pérez Oliva, periodista

PSC/❤️

22 JUL
18.00h

Casal Socialista
Joan Reventós,
c. Pallars 191
Barcelona

Es va fer a la Sala Ernest Lluch, al C/Pallars 191 de Barcelona.

Raimon Obiols, ex primer secretari del PSC i patró de la nostra Fundació, ha publicat aquest 2022 "El temps esquerp. Dotze apunts contra la decepció política", un llibre que evoca les crisis del present, al món, i al nostre país, i l'obra d'escriptors i companys de viatge que han estat fonamentals en la seva trajectòria.

El passat divendres, 22 de juliol, la fundació Campalans va col·laborar en l'organització de l'acte de presentació que va organitzar el PSC.

L'acte va ser moderat per la periodista Milagros Pérez Oliva, que presentà el llibre i als ponents. Segons Pérez Oliva, "el llibre dona la oportunitat de veure quines lectures se'n poden fer d'una reflexió que, si té alguna cosa, és que és fructífera. És una reflexió nutritiva, de les que necessitem tant en els nostres temps".

Per la seva part, el primer secretari del PSC i president del grup parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Salvador Illa, qualificà el llibre dient que "el llibre de Raimon Obiols és una defensa de la política. No de la política de la genialitat o de persones excel·lents, sinó de la política feta des de la decència de la gent corrent". A més, digué que "és una defensa del principi de la realitat. De la realitat complexa, contrària a les aproximacions binàries de blanc o negre. Partidari de contemplar la realitat amb complexitats i de tocar de peus a terra". En aquesta línia, continuà: "el llibre és una defensa al coratge necessari per a buscar la concòrdia. Parla de prudència i audàcia, en aquest ordre, i també de coratge per a arribar a acords".

A l'acte també va participar Miquel Iceta, president del PSC i ministre de Cultura i Esport del Govern d'Espanya, segons el qual "aquest llibre és una reivindicació de la política, però també de la raó i la cultura. De la cultura contra la decepció política. La decepció política és la victòria d'aquells als que la política fa nosa. Per això ens volen decebuts i desmobilitzats". Sobre el llibre, Iceta també comentà que "és un esforç intel·lectual per relligar cultura, política i valors amb una

coherència difícil de trobar en altres polítics. Hi ha una esperança en la política i en la gent que requereix un esforç de reflexió i d'acció, de pensament i d'activisme". Iceta també comentà com "en Raimon en el seu llibre proposa uns principis: llibertat humana, igual dignitat de les persones, respecte de la veritat, rebuig de la injustícia i la dominació, cura dels equilibris i dels paisatges del planeta, conreu del llegat dels que ens han precedit", i com "aquest llibre proporciona claus imprescindibles per entendre què està passant".

Raimon Obiols, autor del llibre, explicà els punts principals dels capítols del llibre, el qual qualificà dient que "és un llibre que, amb els seus encerts i defectes, políticament ens pot ser útil en aquesta època tan difícil que estem vivint". Segons Obiols "l'aposta pel diàleg i per la tranquil·litat i el mestissatge polític i ideològic s'ha de fer", i que "l'important és tenir compromís, és fer accions, fer política a tots els nivells. Fer política no és sols afiliar-se a un partit i assistir a les reunions, és participar en la mesura de les possibilitats", perquè "sinó com deia Machado la política te la fan els altres".

16/09/2022 - Jornada "La millora de l'Autogovern de Catalunya"

Jornada organitzada juntament amb la secretaria de Millora de l'Autogovern del PSC. Es va fer a la Sala Ernest Lluch, al C/Pallars 191 de Barcelona.

El passat divendres, 16 de setembre, es va portar a terme la Jornada "La millora de l'Autogovern de Catalunya" organitzada per la secretaria de Millora de l'Autogovern del PSC amb la col·laboració de la Fundació, al Casal Socialista Joan Reventós.

El secretari de Millora de l'Autogovern del PSC, Ferran Pedret, va donar la benvinguda posant en valor la necessitat d'aquesta Jornada de diàleg, debat i reflexions sobre allò que podríem fer per millorar l'Autogovern de Catalunya. "Hi ha grans consensos de país que són possibles i es poden teixir. Catalunya té la necessitat de deixar enrere una dècada de bloqueig institucional, de polarització política i divisió entre catalans." Encoratjava a "Promoure noves etapes, des de el punt de vista de la millora l'Autogovern de Catalunya, perquè això vol dir la millora de la vida quotidiana dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya." Va concloure la seva intervenció afirmant que "Interlocutar amb el conjunt de la ciutadania de Catalunya, per oferir alternatives possibles, es pot avançar i ens podem posar d'acord."

A continuació es va donar pas a un diàleg sobre la millora de l'autogovern. Un diàleg a tres bandes i estructurat en tres blocs, en el que el president de la Fundació Rafael Campalans, José Montilla, va introduir parlant de l'Autogovern i els instruments dels quals disposem, lligats a l'esperit federal. "Autogovernar-se sempre ha estat dintre del discurs del PSC." "Un Autogovern en el que no posem límits, els límits són els posen les normes amb les quals ens hem estat dotant." Reconeixia les dificultats per abordar reformes de gran importància "No es tracta que ningú renunci als seus projectes a llarg termini. El problema és el "mentrestant". És aquí on es juga la política catalana i espanyola avui."

Meritxell Batet, presidenta del Congrés dels Diputats i viceprimera secretària de Millora de l'Autogovern i Programes del PSC, subratllava les paraules de l'ex president de la Generalitat, "No estem en un moment de poder abordar reformar de tipus estructural. Estem en una situació on calen unes prèvies per l'Autogovern imperativament." Per poder portar-ho a terme Batet creu que "Necessitem unes institucions catalanes que creguin en l'Autogovern i en la seva norma de convivència, lleialtat entre tots els poders d'un estat descentralitzat i, per últim, que el Govern de la Generalitat governi a Catalunya."

El primer secretari del PSC, Salvador Illa, ens plantejava obertament la qüestió de què hem de fer a Catalunya després d'aquests darrers deu anys. Per això s'ha de "Tenir una voluntat de millora de l'Autogovern per donar un encarrilament institucional a la voluntat de ser del poble de Catalunya. El segon que calen són unes institucions. I un projecte de país per a tots i totes, adreçat al conjunt de la ciutadania i no només a una part. Ha de ser un projecte inclusiu, no divisiu."

La primera Taula "Millorar l'autogovern en àmbits i sectors clau, Catalunya endins" va estar moderada per Laia Castellana, politòloga experta en polítiques públiques, qui va qüestionar que volia dir aquesta millora. La professora titular de Ciència Política de la Universitat Carlos III de Madrid, Sandra León, ens donava les claus per implementar l'Autogovern i en quin context. "Per donar pas a l'Autogovern s'ha de tenir una societat cohesionada i amb un alt nivell de confiança institucional."

Per iniciar la seva intervenció, Joan Ridaó, director de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern, citava el punt 8 del Manifest per la Diada 2022 del PSC: La millora de l'autogovern i l'autoexigència, Catalunya endins. "Cal una governació responsable i dirigent, allunyada de simbolismes i fanatismes." A més exposava els tres elements que haurien d'ocupar l'agenda actual centrades en "El tema del finançament, la infra inversió acumulada en les infraestructures i com tenir la capacitat per fixar polítiques pròpies en àmbits de competència de la Generalitat, i també la institucionalització dels mecanismes de relació multinivell o intergovernamentals."

Francesc Trillas, secretari d'Economia i Hisenda del PSC, ens presentava les seves reflexions sobre com gestionar-nos en un món de sobirania compartides en el qual la realitat actual està influenciada per la pandèmia, la guerra o la emergència climàtica. "El govern, allò públic, és imprescindible. Sense un bon govern, no resoldrem aquests problemes." "Fa falta una administració que funcioni millor i la col·laboració de tots els nivells." "Amb bons governs coordinats." I ho exemplificava amb el procés de vacunació de la població o els Fons Next Generation.

El senador Santiago Castellà va moderar la darrera Taula "La participació de Catalunya en els àmbits de decisió d'Espanya i d'Europa" en la que es van abordar assumptes d'aquestes relacions com la cogovernança. Eva Granados, portaveu del Grup Socialista al Senat, exposava els dos motors de la disminució de les desigualtats arreu d'Espanya, i que ens diferenciaven d'altres. "El diàleg social a tot el territori i l'estat de les autonomies i la nostra arquitectura institucional d'un model descentralitzat." I com els socialistes ens reafirmem en "El nostre model d'Autogovern, perquè creiem que és el millor, el Federalisme il·lusionant."

El doctor, Joaquín Tornos, catedràtic de Dret Administratiu a la Universitat de Barcelona, destaca que encara que "La reforma constitucional seria el més adient, en aquests moments no es dona la possibilitat però no s'ha de renunciar a les propostes de reforma i treballar-les." "Dintre del millor govern possible afavoreix utilitzar les tècniques de relació, cooperació amb l'Estat i altres comunitats autònomes, i per utilitzar aquestes tècniques es requereix la voluntat d'entendre's."

Alejandro Sáiz, catedràtic de Dret Constitucional a la Universitat Pompeu Fabra, marcava com a punt de partida que "Actualment el nostre esquema constitucional en matèria de relacions intergovernamentals és pobre." "El nostre sistema de relacions ha estat defectuós i dependent del context polític, i això ha condicionat l'evolució del nostre sistema de relacions." Però detallava un punt de llum "Catalunya des de 2018, amb el canvi de govern, està participant més activament." "En els últims anys veiem que ha canviat l'estat d'ànim d'una part important de la població catalana i dels actors polítics, aquest és un factor que incentiva les relacions de cooperació."

Es finalitzava el diàleg amb la idea de Castellà "Les dades avalen construir un relat en que la millora de l'Autogovern fa una Catalunya més potent i més gran, en una Espanya més plural i oberta, en una Europa més forta i més unida."

Ferran Pedret tancava la Jornada amb la convicció de que "Necessitem que es desenvolupi una cultura federal, a base d'introduir lògiques i mecanismes que ens portin a una conclusió lògica: la reforma federal, per a sortir del bloqueig i beneficiar els ciutadans i ciutadanes de Catalunya."

03/10/2022 - XV Seminari sobre populisme, xenofòbia, conflicte i comunicació

Seminari organitzat per la Fundació Rafael Campalans, junt amb la Fundació Internacional Olof Palme a la Facultat Blanquerna de la URV (c/Valldonzella, 12 de Barcelona). En anglès amb traducció simultània al castellà.

El passat 3 d'octubre la Fundació Rafael Campalans va organitzar, junt amb la Fundació Internacional Olof Palme el XV Seminari sobre populisme, xenofòbia, conflicte i comunicació, enguany centrat en els perills per a la democràcia europea que representen la irrupció a les campanyes electorals, als governs i les institucions de partits obertament xenòfobs i populistes.

La benvinguda al Seminari "d'un tema de rabiosa actualitat" va ser a càrrec del Director de la Fundació Rafael Campalans, Pau Solanilla, qui va donar pas a l'amfitriona, Judith Colell, Vicedegana d'empresa FCRI Blanquerna URL, va ser l'encarregada d'obrir el debat del terme populisme, afirmant que "no és una ideologia política sinó una estratègia que divideix les societats". Sabem que no és un fenomen nou, però ara estem assistint a una onada recent i encara que pot venir d'ambdós costats de l'espectre polític, el populisme a Europa veiem com es manifesta majoritàriament a través de la política de la dreta. La crisi econòmica es combina amb el desencant i el desencís, i dona lloc als discursos nacionalistes i a la retòrica xenòfoba que està en contra de la globalització i el multiculturalisme. Colell creu en "la necessitat d'analitzar el populisme des d'un enfocament multidisciplinari des de la ciència política fins a la Sociologia", per entendre millor en quines circumstàncies sorgeix i ajudar a adquirir els coneixements i les eines per prevenir-lo i fer-ho front.

Roger Albinyana, Director General IEMed, considera aquest seminari com molt oportú. I ens parla des de una visió economista de la globalització, i com aquesta està molt a prop del centre de les causes que han desencadenat aquest tipus de moviments. La via ha de passar per "una

globalització que no es limiti a capitals i comerç com ha passat, si no que també avanci en l'àmbit de les regles de governança." Amb la finalitat que els ciutadans i ciutadanes puguin sentir-se protegits.

Com a societat tenim una missió compartida declarava Pau Solanilla, que sorgeix pel greu problema de confiança en la democràcia, "hem de fer que la democràcia i les seves institucions tornin a acumular capital de reputació". Per això, "cal obrir les institucions a la innovació", per evitar que aquests espais els ocupi l'extrema dreta "qui sap manejar molt bé les emocions i busca donar la sensació de reconfort als ciutadans."

Aquest Seminari pot explicar-nos què significa per a tota Europa el que ha passat a Itàlia a les darreres eleccions i quin tipus d'errors hem comès per permetre aquests grups a prendre el poder exposava l' Anna Balletbò, presidenta de la Fundación Internacional Olof Palme. Errors com no "dir-li a la gent que la democràcia és alguna cosa hem de lluitar cada dia."

L'encarregat d'obrir la primera taula va ser, Fernando Vallespín, professor de Ciències Polítiques UAM i president del CIS (2004 - 2008) amb el misteri de per què el populisme ha tingut tanta renovació en l'última dècada. "Un dels punts bàsics pel que fa a la política populista que és l'element de moralització." A més, incidia en el fet "Té més una manera particular de fer política, que té molt a veure amb la comunicació política." una reacció que hi havia alguna cosa que no funcionava bé als nostres sistemes polítics, els nostres sistemes econòmics o en les nostres visions culturals i del món en la majoria dels avançats." També va assenyalar el cas de VOX a Espanya durant la seva intervenció, i finalitzava amb la reflexió "No temo tant el populisme, si no la capacitat de resoldre els motius pels quals ha aconseguit aquest protagonisme."

Michael Gehler, historiador austríac i professor a la Universitat Alemanya de Hildesheim, va oferir al Seminari la visió alemanya, a partir de les diferents dimensions dels partits d'aquell país, on afirma que hi ha una línia vermella a la cultura política i mediàtica respecte a missatges antisemites, racistes i xenòfobs. Conclou amb la tesi "el populisme és un fenomen de superfície, és el resultat de societats dividides sobre sistemes polítics de text i contramesures d'estats membres de la UE desunits." I amb la creença que els partits establerts haurien d'estar més a l'ofensiva.

Piero Ignazi, catedràtic de Política Comparada a la Universitat de Bolonya, ha recalcat que l'origen del populisme es troba a la Revolució Francesa i en el seu aspecte moral en què "els populistes porten a menysprear els altres no només a lluitar contra els altres". També va tenir temps per explicar la situació actual a Itàlia després de les eleccions generals. Un país on segons Ignazi, l'opinió pública italiana té una actitud antisistema més forta davant de tota l'altra opinió pública. I que només va viure un canvi de cartes dins del mateix front.

A la segona part, Joaquim Llimona, advocat, consultor jurídic i professor de dret europeu a la Universitat de Barcelona, va indicar un avantatge "el populisme en general intel·lectualment no té base, per la qual cosa al final preval allò veritable.

A la seva intervenció, Lurdes Vidal, docent d'International Affairs a FCRI Blanquerna-Ramon Llull i IBEI i ex directora de l'Àrea de Món Àrab i Islàmic de l'Institut Europeu de la Mediterrània (IEMed) va intentar esbrinar per què hi ha aquest auge del populisme, més enllà, dels factors d'atracció. "Un dels factors que explica l'auge del populisme és la bretxa entre governats governants. Quan desconfies de qualsevol argumentació dels mitjans de comunicació i busques altres."

La cloenda de l'acte fou a càrrec del secretari d'Estat per la Unió Europea, Pascual Navarro, qui ha incidit en la situació geopolítica actual i en el compromís amb el projecte europeu. "Els populistes es dediquen a socavar alguns governs però també tenen la voluntat de socavar el projecte europeu en si." "Ara, els partits populistes d'extrema dreta ja no són una minoria a Europa. La major part de les polítiques a nivell regional, nacional i europeu es decideixen a Brussel·les; no hem de permetre que aquests partits entrin on es prenen decisions."

18/11/2022 – Jornada: “Bases per a un nou model d’economia social a Catalunya”

En col·laboració amb el grup parlamentari. A la Sala Ernest Lluch, al C/Pallars, 191 de Barcelona.

El passat divendres, 18 de novembre, es va portar a terme la Jornada “**Economia Social - Bases per a un nou model d’economia social a Catalunya**” organitzada per la Fundació Rafael Campalans amb la col·laboració del Grup Parlamentari Socialistes- Units per Avançar, al Casal Socialista Joan Reventós.

El president de la Fundació Rafael Campalans, **José Montilla**, va iniciar la Jornada recordant que “El Govern d’Espanya va ser pioner en la regulació de l’Economia Social, aprovant la Llei 5/2011 del Govern de Zapatero.” Igual que el socialistes catalans, que formen part d’una llarga tradició de persones implicades en l’economia social i cooperativa, començant per un dels seus fundadors, Joan Raventós. Montilla a més senyalava, “necessitem que Catalunya disposi d’una estratègia pel desenvolupament d’economia social, amb capital humà.” amb la convicció de que “l’eficiència empresarial i la responsabilitat social són compatibles.”

A continuació es va donar pas a un diàleg sobre les bases per a un nou model d’economia social a Catalunya, entre el primer secretari del PSC, **Salvador Illa** i **Íñigo Ucín**, president de la Corporación Mondragon, qui explicava el treball que feien “la intercorporación, sumar para multiplicar, es algo diferenciador para la Corporación Mondragon. Cada cooperativa tiene su estrategia, pero juntos hacemos cosas que nos permiten competir con los grandes.”

Illa ens plantejava obertament la qüestió de com la igualtat és un dels factors que presideix els debats en aquesta dècada, no només des de la família socialdemòcrata. "va a ser un aspecto clave reforzar la cohesión de las sociedades, ver como reducimos las desigualdades que han ido incrementando en los últimos tiempos." Concloïa amb aquesta necessitat de fer un esforç des de les institucions, treballar per reforçar la cohesió de la societat i reduir les desigualtats, que

s'han incrementat aquests anys, amb la certesa que, "es muy importante la actitud ante situaciones de incertidumbre. (...) Practicar política útil, que sea constructiva, respetuosa y creíble. Y alejarnos del lenguaje de confrontación."

La primera Taula que tenia per nom "El present de l'economia social", va estar moderada per **Ariadna Trillas**, cooperativista i periodista d'Alternativas Económicas. La directora de la Cooperativa Obrera de Viviendas, **Dolors Camats**, iniciava la seva intervenció exposant "la realitat del moviment cooperatiu, són vistos com una alternativa, però a més, son capaços de tenir impacte social, impacte econòmic i de transformar territoris." A més, feia èmfasi en "La col·laboració amb el sector públic és imprescindible, però amb aliances amb l'Economia Social per poder donar respostes."

Carles Fàbregas, Director general de TUSGSAL/ DIREXIS, responia afirmativament a la qüestió de la moderadora sobre si és un sector endogàmic el de l'Economia Social, "fonamental reconèixer aquest sector i el que aporta a la nostra societat, ja que aquestes empreses creen llocs de treball de qualitat, tenen sensibilitat amb el medi ambient i a més, subjectes a la transparència." Fàbregas creia en la necessitat de cercar aliats de l'administració pública que puguin aportar un gran valor.

Per la seva part, **Joan Cavallé**, director general de la Caixa d'Enginyers, emfatitzava la oportunitat que tenen la gent que treballa en l'Economia Social "de fer les coses d'una manera diferent, és a dir, generant un valor compartit." I **Sònia Moragrega**, directora general corporativa Fundació Intermedia, encoratjava en les seves paraules "no ens ha de fer por la suma de potencialitats per créixer i per seguir posicionant-nos i ser més competitius." I explicava que "el Fòrum Social Metropolità és un espai on es reclama una col·laboració més estratègica entre el tercer sector i l'administració."

Seguidament, **Juan Antonio Pedreño**, president de CEPES i de Social Economy Europe va compartir un diàleg amb **Julio Martínez**, secretari d'Economia Social de la Federació del PSC de Barcelona. Pedreño començava amb "la mayor reivindicación de la Economía Social sería estar presentes en las políticas públicas que se están elaborando". Convençut que aquest model ha de continuar prosperant, "es un modelo empresarial que tiene que seguir creciendo. Todas las actividades se pueden registrar desde una fórmula de Economía Social."

També es va fer esment al Pla d'Acció Europeu per a l'Economia Social, amb referència al nostre país per part del president de CEPES, "España es el único país que introdujo el término Economía social en el Fondo Social Europeo, eso ha permitido que sea el único país que tiene un programa operativo de inclusión social y Economía Social en Europa." Es finalitzava el diàleg amb la idea de posar en relleu la importància de crear un ecosistema favorable a l'economia social a Europa.

L'encarregat de moderar la darrera Taula: Per a un nou model d'economia social, va ser **Xavier López**, consultor en Aliances i Economia Social, qui va preguntar per els reptes que calia assolir per arribar a consolidar aquest model. **Eloi Serrano**, director de la Càtedra d'Economia Social Tecnocampus – Universitat Pompeu Fabra, va argumentar que "el principal repte està en pensar que el risc és que l'Economia Social sigui font doctrinal però no capitalitzi aquest canvi. Per això cal un replantejament de les polítiques d'aliances i del paper de les administracions."

“L’Economia Social ha de liderar aquest moment.” es reafirmava **Laura Peracaula**. A més, la codirectora general de la Cooperativa Suara ens explicava que “l’Economia Social té un fet diferenciador, i és que al centre hi ha les persones i no el capital.” “Davant d’uns problemes globals, la solució no pot ser local. Això ens fa pensar més en aspectes cooperatius.” tancava **Josep Presseguer**, director general del Grup Cooperatiu Fruits de Ponent. I parlava de com “l’aprovació de l’Agenda 2030 dels ODS ens dona una oportunitat de visibilitat i de construir fantàstica. No es parla de competitivitat, i si es parla de cooperació.”

Es conclouïa aquesta interessant i pedagògica Jornada amb **Francesc Trillas**, secretari d’Economia i Hisenda del PSC, insistint en la necessitat de tenir més Economia Social “aquesta ha d’ocupar un espai molt més important.” Trillas exposava que és qüestió de valors. “Els valors de la igualtat i de la democràcia, valors que ens fan sentir-nos a prop de l’Economia Social i el cooperativisme. (...) Els socialistes estem sempre al costat del diàleg i la cooperació. I ens oferim per col·laborar amb sectors que comparteixen valors amb nosaltres.”

21/11/2022 - Jornada: "Descifrando la doble transición (ecológica y digital): Smart cities, ¿pensar globalmente, actuar localmente?"

Seminari organitzat per la Fundació Rafael Campalans, junt amb la FEPS a la Sala Ernest Lluch, al C/Pallars, 191 de Barcelona. En anglès amb traducció simultània al castellà.

L'emergència climàtica és una realitat. El planeta necessita accions reals i l'anomenada "doble transició", que busca unir la digitalització amb la sostenibilitat, apareix com l'eina clau per assolir l'objectiu de zero emissions netes per al 2050, segons ha explicat el primer secretari del Partit Socialista de Catalunya (PSC), Salvador Illa.

"Combinar les transicions és un repte. A la transició digital l'objectiu no és tan clar, per la qual cosa hem d'assegurar-nos que es faci de forma sostenible i ajudant a la transició verda; cooperant amb diferents territoris, com és el nord d'Àfrica, una regió estratègicament molt rellevant per a Europa, i Espanya i Catalunya en particular", ha comentat Illa aquest dilluns en un esdeveniment celebrat a la seu de la Fundació Rafael Campalans.

En aquesta mateixa línia, el primer secretari del PSC ha recordat la importància de posar el focus en aquesta doble transició de cara a les eleccions municipals del proper any, ja que **considera Barcelona una ciutat que sempre ha destacat pel seu lideratge i "exemple de gestió pública"**. *"Aspirem que Barcelona pugui abanderar històries i exemples positius al camp de la doble transició que serveixin d'inspiració per a altres ciutats",* ha afegit.

Aquest tema, així com altres aspectes relacionats amb la 'Twin Transition', han estat tractats a la trobada *“Desxifrant la doble transició (ecològica i digital): Smart Cities, pensar globalment, actuar localment?”*, organitzat per la **Fundació Rafael Campalans** juntament amb la **Fundació Europea d'Estudis Progressistes (FEPS)**.

Un gran repte per a Europa

L'obertura del congrés ha estat a càrrec de **Pau Solanilla**, director de la Fundació Rafael Campalans, i Comissionat per a la Promoció de Ciutat de Barcelona. En la seva intervenció, Solanilla ha destacat la importància que es produeixi un canvi generalitzat a les polítiques públiques, ja que *“no es podran aconseguir nous resultats seguint sempre els mateixos passos”*.

“Les ciutats han d'actuar com a laboratori del futur. Grans, petites, mitjanes... Independentment de la seva mida hem de provar noves fórmules per aconseguir les ciutats progressives que necessitem”, assegura Solanilla, i afegeix, ***“la Twin Transition s'ha de dur a terme des d'un prisma progressiu, posant al centre de la conversa els valors de competitivitat, talent i equitat, això és el que ens fa únics i diferents”***.

En aquest mateix sentit, **Maria Joao Rodrigues, presidenta de la Fundació Europea d'Estudis Progressius (FEPS)**, ha explicat la importància de dur a terme aquesta transició de manera dual, ja que la digitalització apareix com un element clau per ajudar el desenvolupament sostenible, com, per exemple, a través dels anomenats *“Green Data Spaces”*, que aprofiten els avantatges que ofereix el Big Data per millorar la governabilitat de les ciutats.

“Considero que nosaltres, com a europeus, hem de tractar aquesta qüestió amb la responsabilitat més gran. Quan parlem de sostenibilitat no hi ha fronteres, hem de treballar plegats i centrar-nos en la implementació d'una agenda comuna per a tots els països”, ha comentat.

Un cop d'ull al futur: Smart Cities

Aquesta trobada ha estat dividida en dues taules rodones. A la primera (***“La Unió Europea i el nord d'Àfrica: junts cap a la doble transició”***) diferents experts internacionals han discutit les millors eines i vies per garantir la implementació de la Twin Transition no només a Europa, sinó també a el nord d'Àfrica, tal com han explorat a la publicació de la FEPS presentada a Barcelona: 'The EU and North Africa: Towards a just Twin Transition?'

A la segona, titulada **“Lo global a lo local: les ciutats intel·ligents com a exemple de la transició bessona?”**, ha destacat la participació de la tercera tinent d'alcaldia de Barcelona per a la Transició Digital, Mobilitat i Relacions Internacionals, **Laia Bonet**, que va exposar exemples de com s'han implementat les eines tecnològiques per millorar la planificació de la capital catalana.

*“El millor exemple és el digital twin, o **bessons digitals**, que ens permeten fer simulacions de polítiques i intervencions urbanes. D'aquesta manera, podem anticipar-nos als seus efectes i conseqüències, i corregir les mesures abans d'implementar-les a la realitat per obtenir millors resultats. Hem d'aprofitar tota aquesta tecnologia que tenim per estar segur que aconseguim els resultats desitjats”*, ha detallat Bonet.

La tercera Tinent de batlia ha compartit espai amb **Aleksandr Ivancic**, soci i consultor a Aiguasol, i **Mireia Belil**, geògrafa i exdirectora general de la Fundació Fòrum. El primer ha posat el focus en el repte que suposa la sostenibilitat des del punt de vista energètic, ja que, per primera vegada, l'home passarà de fonts energètiques de més intensitat a unes de menys densitat energètica, com és el cas de les renovables. Mentre que Belil, per part seva, ha qüestionat el concepte de “doble transició” tal com està concebut ara.

02/12/2022 – XIII FÒRUM EUROMED: Geopolítica de l'energia a l'espai Euromediterrani

XIII FÒRUM EUROMED
GEOPOLÍTICA DE L'ENERGIA
A L'ESPAI EUROMEDITERRANI

Barcelona, 2 de desembre de 2022
9.45h

 Institut Europeu de la Mediterrània (IEMed), Carrer Girona, 20,

 Canal de Youtube de la **Fundació Rafael Campalans**

FRIEDRICH EBERT STIFTUNG FUNDACIÓN PABLO IGLESIAS Fundació Rafael Campalans

Confirmacions: fundacio@fcampalans.cat o bé tel. 93 319 54 12

Fòrum organitzat per la Fundació Rafael Campalans amb col·laboració de la Fundació Friedrich-Ebert-Stiftung i la Fundació Pablo Iglesias, en la Seu del Institut Europeu de la Mediterrània (IEMed), Carrer Girona, 20, Barcelona.

El passat divendres, 2 de desembre, es va portar a terme el **XIII FÒRUM EUROMED: "Geopolítica de l'energia a l'espai Euromediterrani"** organitzat per la Fundació Rafael Campalans amb la col·laboració de la Fundació Friedrich-Ebert-Stiftung Espanya i la Fundació Pablo Iglesias a la Seu del Institut Europeu de la Mediterrània (IEMed).

El president de la Fundació Rafael Campalans, **José Montilla**, va donar la benvinguda a aquesta Jornada "La geopolítica passa a ser una àrea de creixent interès, no només per als governs i les empreses, sinó per a un sector cada cop més ampli de la ciutadania." **Maria Pallares**, coordinadora de programes de la Fundació Friedrich Ebert Espanya, introduïa els desafiaments que es plantegen en les transformacions estructurals que vindran "La regió euromediterrània és un espai de vital importància per a Europa, però alhora és un espai inestable, fracturat i desigual."

Luisa Carcedo, presidenta de la Fundació Pablo Iglesias, obria la seva intervenció sent conscient de les dificultats sobre aquest tema "És difícil que la ciutadania assumeixi els riscos reals i seriosos a què estem sotmesos, com a conseqüència de l'impacte al nostre planeta de l'escalfament global." Però, creia que crisi com la del Coronavirus, havien incrementat aquesta consciència col·lectiva. Carcedo insistia a "Hem de reflexionar en les oportunitats que pot posar en marxa aquesta àrea mediterrània per fer un pas endavant (...) Cal convertir aquesta crisi energètica tremenda en una oportunitat per impulsar energies alternatives que no contribueixin a l'escalfament global a la regió mediterrània."

A continuació es va donar pas a la primera Taula “Reptes i perspectives en un context de crisi energètica i ambiental”, va estar moderada per **María Pallares**, coordinadora de programes de la Fundació Friedrich Ebert España. **Antoni Lladen**, president d'ENAGAS, ens oferia el seu punt de vista “A Europa no s'ha tingut una política energètica comuna, com a conseqüència d'això cada país té matrius energètiques diferents. (...) Per tant, no hem tingut realment un mercat interior de l'energia, no existeix. El 24 de febrer això canvia i ens adonem que necessitem una política energètica comuna.” En aquest Fòrum es va comptar amb la presència d'experts internacionals també com **Abdallah Alshamali**, Gerent de Programa, Projecte Regional de Clima i Energia MENA, Friedrich Ebert Stiftung Jordània, que parlava dels beneficis de la cooperació. “Estan sorgint noves dinàmiques de cooperació, amb països que busquen desenvolupar aliances estratègiques energètiques.”

Marc Pons, Secretari de Transició Ecològica Justa i la Preservació de la Biodiversitat del PSOE, obria el seu torn de paraula tenint clar que “El repte de lluitar contra l'escalfament global ens obliga a ubicar aquest gran problema al centre de les polítiques tant internacionals, nacionals com locals.” Pons subratllava dos elements fonamentals: “Espanya no s'ha de posar de perfil, és més, ho ha d'afrontar i implicar-se amb tots aquells que vulguin treballar en la mateixa direcció. (...) Fem d'aquesta crisi, una gran oportunitat per enfortir el nostre país.” Reflexionava finalment sobre si ens hem de quedar amb la idea que volem ser un gran Hub o aspirem a ser productors “És important incorporar una mirada diferent, però ser conscients que amb aquest debat, no cal conformar-se amb la idea de ser un gran Hub, sinó que cal tenir l'ambició de poder ser un país exportador d'energia.”

La diputada al Parlament de Catalunya, **Sílvia Paneque**, ens detallava la realitat catalana “A Catalunya encara no estem en la convicció d'impuls de les energies renovables. Lamentablement som a la cua, atrapats amb el Govern actual, en un fals debat conservacionista. No es parla de les oportunitats, ni del cost de no assumir aquest gran repte.”

L'encarregat de moderar la darrera Taula: “L'energia a la regió euromediterrània: Una oportunitat per a nous espais de cooperació?”, va ser **Pau Solanilla**, director de la Fundació Rafael Campalans. **Eman Adel**, experta en Energia Sostenible i Desenvolupament de Capacitats, Centre Regional d'Energies Renovables i Eficiència Energètica(RCREEE), començava la intervenció anotant que l'energia és una necessitat diferent segons el context, i afegia “Per aconseguir la nostra estructura de governança i avançar en aquest sentit i iniciar una cooperació, en comptes d'una competició, hem de considerar tres pilars: aigua, energia i alimentació.”

El president de ENUSA, **Mariano Moreno**, ens recordava que la crisi energètica que vivim, no només és europea i afecta a persones vulnerables “Les transformacions econòmiques i socials urgents a què estem sotmesos es tradueixen en crisi i que afecten els més vulnerables.” A més, aportava dades escalofriants a aquest debat “En el pitjor dels escenaris el 2100 les temperatures mitjanes podrien augmentar fins a 7,5 graus i les precipitacions mitjanes podrien disminuir un 60%.” Finalitzava la seva intervenció amb la idea de “És important contextualitzar la crisi energètica en el marc de la transició energètica i lluitar contra el canvi climàtic. (...) Cal evitar que aquesta crisi pugui alentir en excés el procés de descarbonització.”

A través de vídeo es va poder connectar amb **Laura Ballarín**, secretària de Política Europea i Internacional del PSC, qui ens posava damunt la taula una de les propostes dels socialistes europeus “Promoure les energies renovables als països que tenen més recursos.” A més Ballarín deia, “Hi ha una consciència que ens hem de mobilitzar, amb el repte de tenir oberta altres pàgines com el repte Next Generation. (...) Però, la consciència és total i cal anar-hi. Això no acabarà aquest hivern.” **Roger Albinyana**, Institut Europeu de la Mediterrània, enuncitava “El problema és que des de la posició europea es cometien els mateixos errors de manera reiterada, en lloc d’abordar aquesta qüestió de manera multilateral amb tots els països, tornem a establir la lògica bilateral. (...) Es genera competència, en lloc de cooperació.”

16/12/2022 – Acte “+30 anys PSC – Unitat d’Aran”. Signatura del protocol de relació PSC - UA

+30 ANYS PSC-UNITAT D'ARAN

Acte de signatura del protocol de relació PSC-UA amb:

Lluïsa Moret, viceprimera secretària d'Organització i Acció Electoral del PSC

José Montilla, ex primer secretari del PSC i president de la Fundació Rafael Campalans

Francesc Boya, president d'Unitat d'Aran i exsindic d'Aran

Maria Vergés, secretària general d'Unitat d'Aran i síndica d'Aran

Salvador Illa, primer secretari del PSC

PSC/UA

UNITAT D'ARAN UA

Fundació Rafael Campalans

16 de desembre

11h

Casal Socialista Joan Reventós
(C/Pallars, 191, Barcelona)

El passat divendres es va dur a terme l'acte de signatura de la renovació de protocol de relació entre el Partit dels Socialistes de Catalunya i Unitat d'Aran, que consolida 30 anys de relació entre ambdós partits.

Un acte amb la col·laboració de la Fundació Rafael Campalans, que va tenir lloc a la seu central del PSC, i en el que es va poder presenciar l'exposició elaborada per UA sobre els 41 anys del partit aranès a presentada a la seu del PSC.

La viceprimera secretària d'Organització i Acció electoral del PSC, **Lluïsa Moret**, va ser l'encarregada de l'obertura d'aquest acte posant en valor "el treball conjunt històric, recordant-ho i mirant el futur d'aquesta aliança per tal de continuar avançant en aquest vincle ideològic."

L'ex primer secretari del PSC i president de la Fundació Rafael Campalans, **José Montilla**, i el president d'Unitat d'Aran i exsindic d'Aran, **Paco Boya**, van compartir un diàleg sobre aquesta relació. Montilla explicava "La participació d'UA a les institucions, tant a Catalunya, com a Madrid, ha estat molt important pel progrés de l'Aran. (...) El respecte i el reconeixement de la singularitat del diferent fou un tret característic dels governs catalanistes i de progrés". Boya, per la seva banda destacava "Unitat d'Aran és la resposta política d'una voluntat de preservar la identitat i la cultura aranesa posant al centre de les prioritats les persones i la convivència".

Maria Vergés, la secretària general d'Unitat d'Aran i síndica d'Aran, parlava de la fructífera relació de confiança "representen un clar exemple de com pot gestionar-se la diversitat del respecte ençà" A més, espera que UA pugui tenir en el PSC un interlocutor a Catalunya, ja que ha defensat els interessos dels aranesos a les institucions catalanes "Cal lleialtat institucional, i les coses només evolucionen a l'Aran amb governs progressistes".

I conclouïa aquest acte **Salvador Illa**, Primer Secretari del PSC, qui va explicar "sumem des de fa més de 30 anys, aquest és el quart protocol que signem per una relació que ve de lluny i que ha funcionat per a les dues parts per diverses raons: Respecte mutu, sinceritat, reconeixement de

la voluntat i defensa de l'autogovern, compartir l'ideari socialdemòcrata i perquè des de la defensa de la singularitat aranesa i la catalana, som gent que volem sumar. No volem aixecar barreres ni fronteres”.

